

॥ श्री वीतरागाय नमः ॥

सर्वसामान्य प्रतिक्रमण—आवश्यक

प्रतिक्रमणना भे प्रकार छे : (१) निश्चय अने (२) व्यवहार.

निश्चय-प्रतिक्रमणनी व्याख्या^१ :-

पूर्वे करेलुं जे अनेक प्रकारना विस्तारवाणुं शुभाशुभ कर्म तेनाथी जे आत्मा पोताने निवर्तावे छे (पाछो वाणे छे), ते आत्मा प्रतिक्रमण छे.

व्यवहार-प्रतिक्रमणनी व्याख्या^२ :-

पोतानां शुभाशुभ कर्मनो आत्मनिंदापूर्वक त्याग करवानो भाव—आत्माना अेवा विशुद्ध परिणाम के जेमां अशुभ परिणामोनी निवृत्ति थाय.

प्रतिक्रमणना नीचे प्रमाणे छ विभाग छे :-

(१) सामायिक,	(४) प्रतिक्रमण,
(२) तीर्थंकर भगवाननी स्तुति,	(५) कायोत्सर्ग,
(३) वंदन,	(६) प्रत्याख्यान.

(श्री सद्गुरुदेवनी विनयपूर्वक आज्ञा लईने अथवा तेओश्री बिराजमान न होय तो भगवान श्री सीमंधरप्रभुनी आज्ञा लईने प्रतिक्रमण शरू करवुं.)

१ समयसार गाथा २८३

२ श्रावकप्रतिक्रमण (पंडित नंदलालकृत प्रस्तावनाभांशी)

પાઠ ૧ લો

મંગલાચરણ : નમસ્કાર-મંત્ર

નમો અરિહંતાણં નમો સિદ્ધાણં નમો આરિયાણં ।

નમો ઉવજ્ઞાયાણં નમો લોણ સવ્વસાહૂણં ॥

અર્થ :—શ્રી અરિહંતોને નમસ્કાર હો, સિદ્ધોને નમસ્કાર હો, આચાર્યોને નમસ્કાર હો, ઉપાધ્યાયોને નમસ્કાર હો અને લોકમાં રહેલા સર્વ સાધુઓને નમસ્કાર હો.^૧

અરિહંત સિદ્ધ આચાર્ય ને, ઉપાધ્યાય મુનિરાજ,

પંચ પદ વ્યવહારથી, નિશ્ચયે આત્મામાં જ. ૧૦૪^૨

*

પાઠ ૨ જો

વંદના (તિક્ષ્ણુતો)

તિક્ષ્ણુતો, આચારિણં, પચારિણં, વંદામિ, શમંસામિ, સકકારેમિ, સમ્માણેમિ, કલ્લાણં, મંગલં, દેવયં, ચેઈયં, પજજુવાસામિ.

અર્થ :—પંચ પરમેષ્ઠીને બે હાથ જોડી આવર્તનથી ત્રણ વખત પ્રદક્ષિણા કરી હું સ્તુતિ કરું છું, નમસ્કાર કરું છું; વિનયથી સત્કાર કરું છું, વિવેકપૂર્વક સન્માન કરું છું. હે પૂજ્ય ! આપ કલ્યાણરૂપ, મંગલરૂપ, દેવરૂપ, જ્ઞાનરૂપ છો તેથી આપની પર્યુપાસના—સેવા કરું છું.

૧. આ પંચ પરમેષ્ઠીનું સ્વરૂપ મોક્ષમાર્ગપ્રકાશક (ગુજરાતી) પાના ૨ થી ૬ સુધીમાં છે, જિજ્ઞાસુએ ત્યાંથી જોઈ લેવું.

૨. યોગીન્દ્રદેવકૃત યોગસારમાંથી.

પાઠ ૩ જો*

આત્માના કેવા ભાવને શ્રી ભગવાન સામાયિક કહે છે તે હવે કહેવાય છે :-

જે સમતામાં લીન થઈ, કરે અધિક અભ્યાસ;
અખિલ કર્મ તે ક્ષય કરી, પામે શિવપુર વાસ. ૯૨.

સર્વ જીવ છે જ્ઞાનમય, જાણે સમતા ધાર;
તે સામાયિક જિન કહે, પ્રગટ કરે ભવપાર. ૯૮.

રાગ-દ્વેષ બે ત્યાગીને, ધારે સમતા ભાવ;
સામાયિક ચારિત્ર તે, કહે જિનવર મુનિરાવ. ૯૯.

વિરદો સવ્સાવજ્ઞે તિગુત્તો પિહિર્દિંદિઓ ।
તસ્સ સામાઈગં ઠાઈ ઇદિ કેવલિસાસણે ॥ ૧૨૫ ॥

(હરિગીત)

સાવધવિરત, ત્રિગુપ્ત છે, ઈન્દ્રિયસમૂહ નિરુદ્ધ છે,
સ્થાયી સામાયિક તેહને ભાખ્યું શ્રી કેવળીશાસને. ૧૨૫.^૧

અર્થ :-જે સર્વ સાવધક્રિયાથી વિરક્ત થઈ, ત્રણ ગુપ્તિઓને ધારીને પોતાની ઈન્દ્રિયોને ગોપવે છે, તેને સ્થાયી (ખરી) સામાયિક હોય છે એમ શ્રી કેવળી ભગવાને આગમમાં કહ્યું છે.

જો સમો સવ્ભૂદેસુ થાવેસુ તસેસુ વા ।
તસ્સ સામાઈગં ઠાઈ ઇદિ કેવલિસાસણે ॥ ૧૨૬ ॥

સ્થાવર અને ત્રસ સર્વ ભૂતસમૂહમાં સમભાવ છે,
સ્થાયી સામાયિક તેહને ભાખ્યું શ્રી કેવળીશાસને. ૧૨૬.

* યોગીન્દ્રદેવકૃત યોગસારમાંથી.

૧. આ નં. ૧૨૫ થી ૧૩૩ સુધીની ગાથાઓ શ્રી નિયમસારની છે.

અર્થ :—જે સર્વ ત્રસ અને સ્થાવર પ્રાણીઓમાં સમતાભાવ રાખે છે, તેને સ્થાયી (ખરી) સામાયિક હોય છે એમ શ્રી કેવળી ભગવાને આગમમાં કહ્યું છે.

જસસ સણ્ણિહિદો અપ્પા સંજમે ણિયમે તવે ।

તસસ સામાઇગં ઠાઇ ઇદિ કેવલિસાસણે ॥ ૧૨૭ ॥

સંયમ, નિયમ ને તપ વિષે આત્મા સમીપ છે જેહને,
સ્થાયી સમાયિક તેહને ભાખ્યું શ્રી કેવળીશાસને. ૧૨૭.

અર્થ :—સંયમ પાળતાં, નિયમ કરતાં તથા તપ ધરતાં એક આત્મા જ જેને સમીપ વર્તે છે, તેને સ્થાયી (ખરી) સામાયિક હોય છે એમ શ્રી કેવળી ભગવાને આગમમાં કહ્યું છે.

જસસ રાગો દુ દોસો દુ વિગડિં ણ જણેઇ દુ ।

તસસ સામાઇગં ઠાઇ ઇદિ કેવલિસાસણે ॥ ૧૨૮ ॥

નહિ રાગ અથવા દ્વેષરૂપ વિકાર જન્મે જેહને,
સ્થાયી સમાયિક તેહને ભાખ્યું શ્રી કેવળીશાસને. ૧૨૮.

અર્થ :—જેને રાગ-દ્વેષ વિકાર પેદા થતો નથી, તેને સ્થાયી (ખરી) સામાયિક હોય છે એમ શ્રી કેવળી ભગવાને આગમમાં કહ્યું છે.

જો દુ અટ્ટં ચ રુદ્દં ચ જ્ઞાણં વજ્જેદિ ણિચ્ચસો ।

તસસ સામાઇગં ઠાઇ ઇદિ કેવલિસાસણે ॥ ૧૨૯ ॥

જે નિત્ય વર્જે આર્ત તેમ જ રૌદ્ર બંને ધ્યાનને,
સ્થાયી સમાયિક તેહને ભાખ્યું શ્રી કેવળીશાસને. ૧૨૯.

અર્થ :—જે નિત્ય આર્ત અને રૌદ્ર ધ્યાનોને ટાળે છે, તેને સ્થાયી (ખરી) સામાયિક હોય છે એમ શ્રી કેવળી ભગવાને આગમમાં કહ્યું છે.

જો દુ પુણ્ણં ચ પાવં ચ ભાવં વજ્રેદિ ણિચ્ચસો ।

તસ્સ સામાઙ્ગં ઠઙ્ઠ ઇદિ કેવલિસાસણે ॥ ૧૩૦ ॥

જે નિત્ય વર્જે પુણ્ય તેમ જ પાપ બન્ને ભાવને,
સ્થાયી સામાયિક તેહને ભાખ્યું શ્રી કેવળીશાસને. ૧૩૦.

અર્થ :—જે કોઈ નિત્ય પુણ્ય અને પાપભાવોને ત્યાગે છે, તેને સ્થાયી (ખરી) સામાયિક હોય છે એમ શ્રી કેવળી ભગવાને આગમમાં કહ્યું છે.

જો દુ હસ્સં રઈ સોગં અરતિં વજ્રેદિ ણિચ્ચસો ।

તસ્સ સામાઙ્ગં ઠઙ્ઠ ઇદિ કેવલિસાસણે ॥ ૧૩૧ ॥

જો દુગંછા ભયં વેદં સવ્વં વજ્રેદિ ણિચ્ચસો ।

તસ્સ સામાઙ્ગં ઠઙ્ઠ ઇદિ કેવલિસાસણે ॥ ૧૩૨ ॥

જે નિત્ય વર્જે હાસ્યને, રતિ અરતિ તેમ જ શોકને,
સ્થાયી સામાયિક તેહને ભાખ્યું શ્રી કેવળીશાસને. ૧૩૧.

જે નિત્ય વર્જે ભય જુગુપ્સા, વર્જતો સૌ વેદને,
સ્થાયી સામાયિક તેહને ભાખ્યું શ્રી કેવળીશાસને. ૧૩૨.

અર્થ :—જે હાસ્ય, શોક, રતિ, અરતિ, જુગુપ્સા, ભય, ત્રણ પ્રકારના વેદ એમ સર્વે નોકધાયને નિત્ય દૂર રાખે છે, તેને સ્થાયી (ખરી) સામાયિક હોય છે એમ શ્રી કેવળી ભગવાને આગમમાં કહ્યું છે.

જો દુ ધમ્મં ચ સુક્કં ચ જ્ઞાણં જ્ઞાણદિ ણિચ્ચસો ।

તસ્સ સામાઙ્ગં ઠઙ્ઠ ઇદિ કેવલિસાસણે ॥ ૧૩૩ ॥

જે નિત્ય ધ્યાવે ધર્મ તેમ જ શુક્લ ઉત્તમ ધ્યાનને,
સ્થાયી સામાયિક તેહને ભાખ્યું શ્રી કેવળીશાસને. ૧૩૩.

અર્થ :-જે કોઈ નિત્યે ધર્મધ્યાન અને શુકલધ્યાનને ધ્યાવે છે, તેને સ્થાયી (ખરી) સામાયિક હોય છે એમ શ્રી કેવળી ભગવાને આગમમાં કહ્યું છે.

પાઠ ૪ થો

હવે તીર્થંકર ભગવાનની સાચી સ્તુતિનું સ્વરૂપ કહેવામાં આવે છે:-

જો ઇંદિયે જિણિત્તા ણાણસહાવાધિયં મુણદિ આદં ।

તં ખલુ જિદિંદિયં તે ભણંતિ જે ણિચ્છિદા સાહૂ ॥ ૩૧ ॥

જીતી ઇન્દ્રિયો જ્ઞાનસ્વભાવે અધિક જાણે આત્મને,

નિશ્ચય વિષે સ્થિત સાધુઓ ભાષે જિતેન્દ્રિય તેહને. ૩૧.*

અર્થ :-જે ઇન્દ્રિયોને જીતીને જ્ઞાનસ્વભાવ વડે અન્યદ્રવ્યથી અધિક આત્માને જાણે છે તેને, જે નિશ્ચયનયમાં સ્થિત સાધુઓ છે તેઓ, ખરેખર જિતેન્દ્રિય કહે છે.

જો મોહં તુ જિણિત્તા ણાણસહાવાધિયં મુણદિ આદં ।

તં જિદમોહં સાહું પરમદ્વિયાણયા વેત્તિ ॥ ૩૨ ॥

જીતી મોહ જ્ઞાનસ્વભાવથી જે અધિક જાણે આત્મને,

પરમાર્થના વિજ્ઞાયકો તે સાધુ જિતમોહી કહે. ૩૨.

અર્થ :-જે મુનિ મોહને જીતીને પોતાના આત્માને જ્ઞાનસ્વભાવ વડે અન્યદ્રવ્યભાવોથી અધિક જાણે છે તે મુનિને પરમાર્થના જાણનારાઓ જિતમોહ કહે છે.

જિદમોહસ્સ દુ જઙ્ઘા ખીણો મોહો હવેજ્ઞ સાહુસ્સ ।

તઙ્ઘા હુ ખીણમોહો ભણ્ણદિ સો ણિચ્છયવિદૂહિં ॥ ૩૩ ॥

* પાઠ ૪થા તથા ૭માં જે ગાથાઓ છે તે શ્રી સમયસારની છે.

જિતમોહ સાધુ તણો વળી ક્ષય મોહ જ્યારે થાય છે,
નિશ્ચયવિદો થકી તેહને ક્ષીણમોહ નામ કથાય છે. ૩૩.

અર્થ :—જેણે મોહને જીત્યો છે એવા સાધુને જ્યારે મોહ ક્ષીણ થઈ સત્તામાંથી નાશ થાય ત્યારે નિશ્ચયના જાણનારા નિશ્ચયથી તે સાધુને ‘ક્ષીણમોહ’ એવા નામથી કહે છે.

*

*પાઠ ૫ મો

આત્માનું સ્વરૂપ જાણવા આત્માના છ પદનો પાઠ
કાયોત્સર્ગ (કાઉસગ્ગ) રૂપે કહેવામાં આવે છે :—

(નમસ્કાર મંત્ર બોલવો)

અનન્ય શરણના આપનાર એવા શ્રી સદ્ગુરુદેવને
અત્યંત ભક્તિથી નમસ્કાર.

શુદ્ધ આત્મસ્વરૂપને પામ્યા છે એવા જ્ઞાનીપુરુષોએ નીચે કહ્યાં છે તે છ પદને સમ્યગ્દર્શનના નિવાસનાં સર્વોત્કૃષ્ટ સ્થાનક કહ્યાં છે.

પ્રથમ પદ :—‘આત્મા છે.’ જેમ ઘટ પટ આદિ પદાર્થો છે તેમ આત્મા પણ છે. અમુક ગુણ હોવાને લીધે જેમ ઘટ પટ આદિ હોવાનું પ્રમાણ છે, તેમ સ્વપરપ્રકાશક એવી ચૈતન્યસત્તાનો પ્રત્યક્ષ ગુણ જેને વિષે છે એવો આત્મા હોવાનું પ્રમાણ છે.

બીજું પદ :—‘આત્મા નિત્ય છે.’ ઘટ પટ આદિ પદાર્થો અમુક કાળવર્તી છે, આત્મા ત્રિકાળવર્તી છે. ઘટપટાદિ સંયોગે કરી પદાર્થ છે, આત્મા સ્વભાવે કરીને પદાર્થ છે; કેમ કે તેની ઉત્પત્તિ માટે કોઈ પણ સંયોગો અનુભવયોગ્ય થતા નથી. કોઈ પણ સંયોગી દ્રવ્યથી ચેતનસત્તા પ્રગટ થવાયોગ્ય નથી, માટે અનુત્પન્ન છે. અસંયોગી હોવાથી અવિનાશી છે, કેમ કે જેની કોઈ સંયોગથી

ઉત્પત્તિ ન હોય, તેનો કોઈને વિષે લય પણ હોય નહીં.

ત્રીજું પદ :—‘આત્મા કર્તા છે.’ સર્વ પદાર્થ અર્થક્રિયાસંપન્ન છે. કંઈ ને કંઈ પરિણામક્રિયા સહિત જ સર્વ પદાર્થ જોવામાં આવે છે. આત્મા પણ ક્રિયાસંપન્ન છે. ક્રિયાસંપન્ન છે, માટે કર્તા છે. તે કર્તાપણું ત્રિવિધ શ્રી જિને વિવેચ્યું છે. પરમાર્થથી સ્વભાવપરિણતિએ નિજસ્વરૂપનો કર્તા છે. અનુપચરિત (અનુભવમાં આવવાયોગ્ય વિશેષ સંબંધસહિત) વ્યવહારથી તે આત્મા દ્રવ્યકર્મનો કર્તા છે. ઉપચારથી ઘર, નગર આદિનો કર્તા છે.

ચોથું પદ :—‘આત્મા ભોક્તા છે.’ જે જે કંઈ ક્રિયા છે તે તે સર્વ સફળ છે, નિરર્થક નથી. જે કંઈ પણ કરવામાં આવે તેનું ફળ ભોગવવામાં આવે એવો પ્રત્યક્ષ અનુભવ છે. વિષ ખાધાથી વિષનું ફળ; સાકર ખાવાથી સાકરનું ફળ; અગ્નિસ્પર્શથી તે અગ્નિસ્પર્શનું ફળ; હિમને સ્પર્શ કરવાથી હિમસ્પર્શનું ફળ જેમ થયા વિના રહેતું નથી, તેમ કષાયાદિ કે અકષાયાદિ જે કંઈ પણ પરિણામે આત્મા પ્રવર્તે તેનું ફળ પણ થવાયોગ્ય જ છે, અને તે થાય છે. તે ક્રિયાનો આત્મા કર્તા હોવાથી ભોક્તા છે.

પાંચમું પદ :—‘મોક્ષપદ છે.’ જે અનુપચરિત વ્યવહારથી જીવને કર્મનું કર્તાપણું નિરૂપણ કર્યું, કર્તાપણું હોવાથી ભોક્તાપણું નિરૂપણ કર્યું, તે કર્મનું ટળવાપણું પણ છે; કેમ કે પ્રત્યક્ષ કષાયાદિનું તીવ્રપણું હોય પણ તેના અનભ્યાસથી, તેના અપરિચયથી, તેને ઉપશમ કરવાથી, તેનું મંદપણું દેખાય છે, તે ક્ષીણ થવાયોગ્ય દેખાય છે, ક્ષીણ થઈ શકે છે. તે તે બંધભાવ ક્ષીણ થઈ શકવાયોગ્ય હોવાથી તેથી રહિત એવો જે શુદ્ધ આત્મસ્વભાવ તે રૂપ મોક્ષપદ છે.

છઠ્ઠું પદ :—તે ‘મોક્ષનો ઉપાય છે.’ જો કદી કર્મબંધ માત્ર થયા કરે એમ જ હોય, તો તેની નિવૃત્તિ કોઈ કાળે સંભવે નહીં;

પણ કર્મબંધથી વિપરીત સ્વભાવવાળાં એવાં જ્ઞાન, દર્શન, સમાધિ, વૈરાગ્ય, ભક્તિ આદિ સાધન પ્રત્યક્ષ છે; જે સાધનના બળે કર્મબંધ શિથિલ થાય છે, ઉપશમ પામે છે, ક્ષીણ થાય છે. માટે તે જ્ઞાન, દર્શન, સંયમાદિ મોક્ષપદના ઉપાય છે.

(નમસ્કાર મંત્ર બોલી કાયોત્સર્ગ પૂરો કરવો.)

શ્રી જ્ઞાનીપુરુષોએ સમ્યગ્દર્શનના મુખ્ય નિવાસભૂત કહ્યાં એવાં આ છ પદ અત્રે સંક્ષેપમાં જણાવ્યાં છે. સમીપમુક્તિગામી જીવને સહજ વિચારમાં તે સપ્રમાણ થવાયોગ્ય છે, પરમ નિશ્ચયરૂપ જણાવાયોગ્ય છે, તેનો સર્વ વિભાગે વિસ્તાર થઈ તેના આત્મામાં વિવેક થવાયોગ્ય છે. આ છ પદ અત્યંત સંદેહરહિત છે એમ પરમપુરુષે નિરૂપણ કર્યું છે. એ છ પદનો વિવેક જીવને સ્વસ્વરૂપ સમજવાને અર્થે કહ્યો છે. અનાદિ સ્વપ્નદેશાને લીધે ઉત્પન્ન થયેલો એવો જીવનો અહંભાવ, મમત્વભાવ તે નિવૃત્ત થવાને અર્થે આ છ પદની જ્ઞાનીપુરુષોએ દેશના પ્રકાશી છે. તે સ્વપ્નદેશાથી રહિત માત્ર પોતાનું સ્વરૂપ છે એમ જો જીવ પરિણામ કરે, તો સહજમાત્રમાં તે જાગૃત થઈ સમ્યગ્દર્શનને પ્રાપ્ત થાય; સમ્યગ્દર્શનને પ્રાપ્ત થઈ સ્વસ્વભાવરૂપ મોક્ષને પામે. કોઈ વિનાશી, અશુદ્ધ અને અન્ય એવા ભાવને વિષે તેને હર્ષ, શોક, સંયોગ, ઉત્પન્ન ન થાય. તે વિચારે સ્વસ્વરૂપને વિષે જ શુદ્ધપણું, સંપૂર્ણપણું, અવિનાશીપણું, અત્યંત આનંદપણું, અંતરરહિત તેના અનુભવમાં આવે છે. સર્વ વિભાવપર્યાયમાં માત્ર પોતાને અધ્યાસથી ઐક્યતા થઈ છે, તેથી કેવળ પોતાનું ભિન્નપણું જ છે એમ સ્પષ્ટ—પ્રત્યક્ષ—અત્યંત પ્રત્યક્ષ—અપરોક્ષ તેને અનુભવ થાય છે. વિનાશી અથવા અન્ય પદાર્થના સંયોગને વિષે તેને ઈષ્ટ—અનિષ્ટપણું પ્રાપ્ત થતું નથી. જન્મ, જરા, મરણ, રોગાદિ બાધારહિત સંપૂર્ણ માહાત્મ્યનું ઠેકાણું એવું નિજસ્વરૂપ જાણી, વેદી તે કૃતાર્થ થાય છે. જે જે પુરુષોને એ છ પદ સપ્રમાણ એવાં પરમ પુરુષનાં વચને આત્માનો નિશ્ચય થયો છે, તે તે પુરુષો

સર્વ સ્વરૂપને પામ્યા છે; આધિ, વ્યાધિ, ઉપાધિ સર્વ સંગથી રહિત થયા છે, થાય છે અને ભાવિકાળમાં પણ તેમ જ થશે.

જે સત્પુરુષોએ જન્મ, જરા, મરણનો નાશ કરવાવાળો, સ્વસ્વરૂપમાં સહજ અવસ્થાન થવાનો ઉપદેશ કહ્યો છે, તે સત્પુરુષોને અત્યંત ભક્તિથી નમસ્કાર છે. તેની નિષ્કારણ કરુણાને નિત્ય પ્રત્યે નિરંતર સ્તવવામાં પણ આત્મસ્વભાવ પ્રગટે છે, એવા સર્વ સત્પુરુષો, તેના ચરણારવિંદ સદાય હૃદયને વિષે સ્થાપન રહો!

જે છ પદથી સિદ્ધ છે એવું આત્મસ્વરૂપ તે જેનાં વચનને અંગીકાર કર્યે સહજમાં પ્રગટે છે, જે આત્મસ્વરૂપ પ્રગટવાથી સર્વકાળ જીવ સંપૂર્ણ આનંદને પ્રાપ્ત થઈ નિર્ભય થાય છે, તે વચનના કહેનાર એવા સત્પુરુષના ગુણની વ્યાખ્યા કરવાને અશક્તિ છે, કેમ કે જેનો પ્રત્યુપકાર ન થઈ શકે એવો પરમાત્મભાવ તે જેણે કંઈ પણ ઈચ્છ્યા વિના માત્ર નિષ્કારણ કરુણાશીલતાથી આપ્યો, એમ છતાં પણ જેણે અન્ય જીવને વિષે આ મારો શિષ્ય છે, અથવા ભક્તિનો કર્તા છે, માટે મારો છે, એમ કદી જોયું નથી, એવા જે સત્પુરુષ, તેને અત્યંત ભક્તિએ ફરી ફરી નમસ્કાર હો!

જે સત્પુરુષોએ સદ્ગુરુની ભક્તિ નિરૂપણ કરી છે, તે ભક્તિ માત્ર શિષ્યના કલ્યાણને અર્થે કહી છે. જે ભક્તિને પ્રાપ્ત થવાથી સદ્ગુરુના આત્માની ચેષ્ટાને વિષે વૃત્તિ રહે, અપૂર્વ ગુણ દૃષ્ટિગોચર થઈ અન્ય સ્વચ્છંદ મટે, અને સહેજે આત્મબોધ થાય એમ જાણીને જે ભક્તિનું નિરૂપણ કર્યું છે, તે ભક્તિને અને તે સત્પુરુષોને ફરી ફરી ત્રિકાળ નમસ્કાર હો!

જો કદી પ્રગટપણે વર્તમાનમાં કેવળજ્ઞાનની ઉત્પત્તિ થઈ નથી, પણ જેના વચનના વિચારયોગે શક્તિપણે કેવળજ્ઞાન છે એમ સ્પષ્ટ જાણ્યું છે, શ્રદ્ધાપણે કેવળજ્ઞાન થયું છે, વિચારદશાએ કેવળજ્ઞાન

થયું છે, ઈચ્છાદશાએ કેવળજ્ઞાન થયું છે, મુખ્ય નયના હેતુથી કેવળજ્ઞાન વર્તે છે, તે કેવળજ્ઞાન સર્વ અવ્યાબાધ સુખનું પ્રગટ કરનાર જેના યોગે સહજમાત્રમાં જીવ પામવા યોગ્ય થયો, તે સત્પુરુષના ઉપકારને સર્વોત્કૃષ્ટ ભક્તિએ નમસ્કાર હો! નમસ્કાર હો!

*

પાઠ દુહો

શ્રી સદ્ગુરુ-વંદન

- અહો! અહો! શ્રી સદ્ગુરુ, કરુણાસિંધુ અપાર;
આ પામર પર પ્રભુ કર્યો, અહો! અહો! ઉપકાર. ૧.
- શું પ્રભુચરણ કને, ધરું, આત્માથી સૌ હીન;
તે તો પ્રભુએ આપિયો, વર્તું ચરણાધીન. ૨.
- આ દેહાદિ આજથી, વર્તો પ્રભુ આધીન;
દાસ, દાસ, હું દાસ છું, તેહ પ્રભુનો દીન. ૩.
- ષટ્ સ્થાનક સમજાવીને, ભિન્ન બતાવ્યો આપ;
મ્યાન થકી તરવારવત્, એ ઉપકાર અમાપ. ૪.
- જે સ્વરૂપ સમજ્યા વિના, પામ્યો દુઃખ અનંત;
સમજાવ્યું તે પદ નમું, શ્રી સદ્ગુરુ ભગવંત. ૫.
- પરમપુરુષ પ્રભુ સદ્ગુરુ, પરમ જ્ઞાન સુખધામ;
જેણે આપ્યું ભાન નિજ, તેને સદા પ્રણામ. ૬.
- દેહ છતાં જેની દશા, વર્તે દેહાતીત;
તે જ્ઞાનીના ચરણમાં, હો વંદન અગણિત. ૭.

*

પાઠ ૭ મો

(૧) સમક્રિતનું સાચું સ્વરૂપ ભગવાને કેવું કહ્યું છે તે હવે કહેવામાં આવે છે. તે સમજીને સાચી શ્રદ્ધા કરવી. પ્રથમ મુખ્ય બે તત્ત્વો જે જીવ અને અજીવ તેમનું સ્વરૂપ.

જીવો ચરિત્તદંસણનાણવિદો તં હિ સસમયં જાણ ।

પોગ્ગલકમ્પપેસદ્ધિદં ચ તં જાણ પરસમયં ॥૨॥

જીવ ચરિત-દર્શન-જ્ઞાનસ્થિત સ્વસમય નિશ્ચય જાણવો;

સ્થિત કર્મપુદ્ગલના પ્રદેશે પરસમય જીવ જાણવો. ૨.

અર્થ :—હે ભવ્ય! જે જીવ દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રમાં સ્થિત થઈ રહ્યો છે તેને નિશ્ચયથી સ્વસમય જાણ; અને જે જીવ પુદ્ગલકર્મના પ્રદેશોમાં સ્થિત થયેલ છે તેને પરસમય જાણ.

વવહારોઽભૂદત્થો ભૂદત્થો દેસિદો દુ સુદ્ધજાઓ ।

ભૂદત્થમસિદો ધલુ સમ્માદિટ્ઠી હવદિ જીવો ॥૧૧॥

વ્યવહારનય અભૂતાર્થ દર્શિત, શુદ્ધનય ભૂતાર્થ છે;

ભૂતાર્થને આશ્રિત જીવ સુદેષિ નિશ્ચય હોય છે. ૧૧.

અર્થ :—વ્યવહારનય અભૂતાર્થ છે અને શુદ્ધનય ભૂતાર્થ છે એમ ઋષીશ્વરોએ દર્શાવ્યું છે; જે જીવ ભૂતાર્થનો આશ્રય કરે છે તે જીવ નિશ્ચયથી સમ્યગ્દેષિ છે.

ભૂદત્થેનાભિગદા જીવાજીવા ય પુણ્ણપાવં ચ ।

આસવસંવરણિજ્ઞરબંધો મોક્ષો ય સમ્મત્તં ॥૧૩॥

ભૂતાર્થથી જાણેલ જીવ, અજીવ, વળી પુણ્ય, પાપ ને

આસરવ, સંવર, નિર્જરા, બંધ, મોક્ષ તે સમ્યક્ત્વ છે. ૧૩.

અર્થ :—ભૂતાર્થ નયથી જાણેલ જીવ, અજીવ વળી પુણ્ય, પાપ

તથા આસ્રવ, સંવર, નિર્જરા, બંધ અને મોક્ષ—એ નવ તત્ત્વ સમ્યક્ત્વ છે.

જો પસ્સદિ અપ્પાણં અબદ્ધપુટ્ટં અણ્ણયં ણિયદં ।

અવિસેસમસુંજુત્તં તં સુદ્ધણયં વિયાણીહિ ॥ ૧૪ ॥

અબદ્ધસ્પૃષ્ટ, અનન્ય ને જે નિયત દેખે આત્મને,
અવિશેષ, અણસંયુક્ત, તેને શુદ્ધનય તું જાણજે. ૧૪.

અર્થ :—જે નય આત્માને બંધ રહિત ને પરના સ્પર્શ રહિત, અન્યપણા રહિત, ચળાયળતા રહિત, વિશેષ રહિત, અન્યના સંયોગ રહિત—એવા પાંચ ભાવરૂપ દેખે છે તેને, હે શિષ્ય! તું શુદ્ધનય જાણ.

જો પસ્સદિ અપ્પાણં અબદ્ધપુટ્ટં અણ્ણમવિસેસં ।

અપદેસસન્તમજ્ઞં પસ્સદિ જિણસાસણં સવ્વં ॥ ૧૫ ॥

અબદ્ધસ્પૃષ્ટ, અનન્ય, જે અવિશેષ દેખે આત્મને,
તે દ્રવ્ય તેમ જ ભાવ જિનશાસન સકલ દેખે ખરે. ૧૫.

અર્થ :—જે પુરુષ આત્માને અબદ્ધસ્પૃષ્ટ, અનન્ય, અવિશેષ (તથા ઉપલક્ષણથી નિયત અને અસંયુક્ત) દેખે છે તે સર્વ જિનશાસનને દેખે છે,—કે જે જિનશાસન બાહ્ય દ્રવ્યશ્રુત તેમ જ અભ્યંતર જ્ઞાનરૂપ ભાવશ્રુતવાણું છે.

સવ્વે ભાવે જમ્હા પચ્ચક્ખાઈ પરે ત્તિ ણાદૂણં ।

તમ્હા પચ્ચક્ખાણં ણાણં ણિયમા મુણેદવ્વં ॥ ૩૪ ॥

સૌ ભાવને પર જાણીને પચખાણ ભાવોનું કરે,
તેથી નિયમથી જાણવું કે જ્ઞાન પ્રત્યાખ્યાન છે. ૩૪.

અર્થ :—જેથી ‘પોતાના સિવાય સર્વ પદાર્થો પર છે’ એમ જાણીને પ્રત્યાખ્યાન કરે છે—ત્યાગે છે, તેથી, પ્રત્યાખ્યાન જ્ઞાન જ

છે એમ નિયમથી જાણવું, પોતાના જ્ઞાનમાં ત્યાગરૂપ અવસ્થા તે જ પ્રત્યાખ્યાન છે, બીજું કાંઈ નથી.

અહમેકો યલુ સુદ્ધો દંસણણમઇઓ સદારૂવી ।

ળ વિ અત્થિ મજ્ઝ કિંચિ વિ અણ્ણં પરમાણુમેત્તં પિ ॥ ૩૮ ॥

હું એક, શુદ્ધ, સદા અરૂપી, જ્ઞાનદર્શનમય ખરે;
કાંઈ અન્ય તે મારું જરી પરમાણુમાત્ર નથી અરે! ૩૮.

અર્થ :—દર્શનજ્ઞાનચારિત્રરૂપ પરિણમેલો આત્મા એમ જાણે છે કે : નિશ્ચયથી હું એક છું, શુદ્ધ છું, દર્શનજ્ઞાનમય છું, સદા અરૂપી છું; કાંઈ પણ અન્ય પરદ્રવ્ય પરમાણુમાત્ર પણ મારું નથી એ નિશ્ચય છે.

વવહારેણ દુ એદે જીવસ્સ હવંતિ વણ્ણમાદીયા ।

ગુણઠાણંતા ભાવા ણ દુ કેઈ ણિચ્છયણયસ્સ ॥ ૫૬ ॥

વર્ણાદિ ગુણસ્થાનાંત ભાવો જીવના વ્યવહારથી,
પણ કોઈ એ ભાવો નથી આત્મા તણા નિશ્ચય થકી. ૫૬.

અર્થ :—આ વર્ણથી માંડીને ગુણસ્થાન પર્યંત ભાવો કહેવામાં આવ્યા તે વ્યવહારનયથી તો જીવના છે (માટે સૂત્રમાં કહ્યા છે), પરંતુ નિશ્ચયનયના મતમાં તેમનામાંના કોઈ પણ જીવના નથી.

*

(૨) જીવ પરનો કર્તા નથી પણ પોતાના ભાવનો કર્તા છે એ બતાવનારું સ્વરૂપ :—

ળ વિ કુલ્લદિ કમ્મગુણે જીવો કમ્મં તહેવ જીવગુણે ।

અણ્ણોણ્ણણિમિત્તેણ દુ પરિણામં જાણ દોણ્હં પિ ॥ ૮૧ ॥

એદેણ કારણેણ દુ કત્તા આદા સણ્ણ ભાવેણ ।

પોગ્ગલકમ્મકદાણં ણ દુ કત્તા સવ્વભાવાણં ॥ ૮૨ ॥

જીવ કર્મગુણ કરતો નથી, નહિ જીવગુણ કર્મો કરે;
અન્યોન્યના નિમિત્તથી પરિણામ બેઉ તણા બને. ૮૧.

એ કારણે આત્મા ઠરે કર્તા ખરે નિજ ભાવથી;
પુદ્ગલકરમકૃત સર્વ ભાવોનો કદી કર્તા નથી. ૮૨.

અર્થ :—જીવ કર્મના ગુણોને કરતો નથી તેમ જ કર્મ જીવના ગુણોને કરતું નથી; પરંતુ પરસ્પર નિમિત્તથી બંનેના પરિણામ જાણો. આ કારણે આત્મા પોતાના જ ભાવથી કર્તા (કહેવામાં આવે) છે પરંતુ પુદ્ગલકર્મથી કરવામાં આવેલા સર્વ ભાવોનો કર્તા નથી.

णिच्छयणयस्स एवं आदा अष्णाणमेव हि करेदि ।

वेदयदि पुणो तं चेव जाण अत्ता दु अत्ताणं ॥ ८३ ॥

આત્મા કરે નિજને જ એ મંતવ્ય નિશ્ચયનય તણું,
વળી ભોગવે નિજને જ આત્મા એમ નિશ્ચય જાણવું. ૮૩.

અર્થ :—નિશ્ચયનયનો એમ મત છે કે આત્મા પોતાને જ કરે છે અને વળી આત્મા પોતાને જ ભોગવે છે એમ હે શિષ્ય! તું જાણ.

उवओगस्स अणाई परिणामा तिण्णि मोहजुत्तस्स ।

मिच्छत्तं अष्णाणं अविरदिभावो य णादब्बो ॥ ८६ ॥

છે મોહયુત ઉપયોગના પરિણામ ત્રણ અનાદિના,
—મિથ્યાત્વ ને અજ્ઞાન, અવિરતભાવ એ ત્રણ જાણવા. ૮૬.

અર્થ :—અનાદિથી મોહયુક્ત હોવાથી ઉપયોગના અનાદિથી માંડીને ત્રણ પરિણામ છે; તે મિથ્યાત્વ, અજ્ઞાન અને અવિરતિભાવ (એ ત્રણ) જાણવા.

एदेसु य उवओगो तिविहो सुद्धो णिरंजणो भावो ।

जं सो करेदि भावं उवओगो तस्स सो कत्ता ॥ ६० ॥

એનાથી છે ઉપયોગ ત્રણવિધ, શુદ્ધ નિર્મળ ભાવ જે;
જે ભાવ કંઈ પણ તે કરે, તે ભાવનો કર્તા બને. ૯૦.

અર્થ :—અનાદિથી આ ત્રણ પ્રકાર પરિણામવિકારો હોવાથી, આત્માનો ઉપયોગ—જોકે (શુદ્ધનયથી) તે શુદ્ધ, નિરંજન (એક) ભાવ છે તોપણ—ત્રણ પ્રકારનો થયો થકો તે ઉપયોગ જે (વિકારી) ભાવને પોતે કરે છે તે ભાવનો તે કર્તા થાય છે.

जं कुणदि भावमादा कत्ता सो होदि तस्स भावस्स ।

कम्मत्तं परिणमदे तम्हि सयं पोग्गलं दब्बं ॥ ૬૧ ॥

જે ભાવ જીવ કરે અરે! જીવ તેહનો કર્તા બને;
કર્તા થતાં, પુદ્ગલ સ્વયં ત્યાં કર્મરૂપે પરિણમે. ૯૧.

અર્થ :—આત્મા જે ભાવને કરે છે તે ભાવનો તે કર્તા થાય છે; તે કર્તા થતાં પુદ્ગલદ્રવ્ય પોતાની મેળે કર્મપણે પરિણમે છે.

जदि सो परदव्वाणि य करेज्ज णियमेण तम्मओ होज्ज ।

जम्हा ण तम्मओ तेण सो ण तेसिं हवदि कत्ता ॥ ૬૬ ॥

પરદ્રવ્યને જીવ જો કરે તો જરૂર તન્મય તે બને,
પણ તે નથી તન્મય અરે! તેથી નહીં કર્તા ઠરે. ૯૯.

અર્થ :—જો આત્મા પરદ્રવ્યોને કરે તો તે નિયમથી તન્મય અર્થાત્ પરદ્રવ્યમય થઈ જાય; પરંતુ તન્મય નથી તેથી તે તેમનો કર્તા નથી.

जं भावं सुहमसुहं करेदि आदा स तस्स खलु कत्ता ।

तं तस्स होदि कम्मं सो तस्स दु वेदगो अण्णा ॥ ૧૦૨ ॥

જે ભાવ જીવ કરે શુભાશુભ તેહનો કર્તા બરે,
તેનું બને તે કર્મ, આત્મા તેહનો વેદક બને. ૧૦૨.

અર્થ :—આત્મા જે શુભ કે અશુભ (પોતાના) ભાવને કરે છે

તે ભાવનો તે ખરેખર કર્તા થાય છે, તે (ભાવ) તેનું કર્મ થાય છે અને તે આત્મા તેનો (તે ભાવરૂપ કર્મનો) ભોક્તા થાય છે.

જો જમ્હિ ગુણે દવ્વે સો અણ્ણમ્હિ દુ ણ સંકમદિ દવ્વે ।

સો અણ્ણમસંકંતો કહ તં પરિણામણ દવ્વં ॥ ૧૦૩ ॥

જે દ્રવ્ય જે ગુણ—દ્રવ્યમાં, નહિ અન્ય દ્રવ્યે સંક્રમે;

આણસંક્રમ્યું તે કેમ અન્ય પરિણામાવે દ્રવ્યને? ૧૦૩.

અર્થ :—જે વસ્તુ (અર્થાત્ દ્રવ્ય) જે દ્રવ્યમાં અને ગુણમાં વર્તે છે તે અન્ય દ્રવ્યમાં તથા ગુણમાં સંક્રમણ પામતી નથી (અર્થાત્ બદલાઈને અન્યમાં ભળી જતી નથી); અન્યરૂપે સંક્રમણ નહિ પામી થકી તે (વસ્તુ), અન્ય વસ્તુને કેમ પરિણામાવી શકે?

જં કુણદિ ભાવમાદા કત્તા સો હોદિ તસ્સ કમ્મસ્સ ।

ણાણિસ્સ સ ણાણમઓ અણ્ણાણમઓ અણાણિસ્સ ॥ ૧૨૬ ॥

જે ભાવને આત્મા કરે, કર્તા બને તે કર્મનો;

તે જ્ઞાનમય છે જ્ઞાનીનો, અજ્ઞાનમય અજ્ઞાનીનો. ૧૨૬.

અર્થ :—આત્મા જે ભાવને કરે છે તે ભાવરૂપ કર્મનો તે કર્તા થાય છે; જ્ઞાનીને તો તે ભાવ જ્ઞાનમય છે અને અજ્ઞાનીને અજ્ઞાનમય છે.

ણાણમયા ભાવાઓ ણાણમઓ ચેવ જાયદે ભાવો ।

જમ્હા તમ્હા ણાણિસ્સ સવ્વે ભાવા હુ ણાણમયા ॥ ૧૨૮ ॥

અણ્ણાણમયા ભાવા અણ્ણાણો ચેવ જાયદે ભાવો ।

જમ્હા તમ્હા ભાવા અણ્ણાણમયા અણાણિસ્સ ॥ ૧૨૯ ॥

વળી જ્ઞાનમય કો ભાવમાંથી જ્ઞાનભાવ જ ઊપજે,

તે કારણે જ્ઞાની તણા સૌ ભાવ જ્ઞાનમયી ખરે; ૧૨૮.

અજ્ઞાનમય કો ભાવથી અજ્ઞાનભાવ જ ઊપજે,
તે કારણે અજ્ઞાનીના અજ્ઞાનમય ભાવો બને. ૧૨૯.

અર્થ :—કારણ કે જ્ઞાનમય ભાવમાંથી જ્ઞાનમય જ ભાવ ઉત્પન્ન થાય છે તેથી જ્ઞાનીના સર્વ ભાવો ખરેખર જ્ઞાનમય જ હોય છે. અને, કારણ કે અજ્ઞાનમય ભાવમાંથી અજ્ઞાનમય જ ભાવ ઉત્પન્ન થાય છે તેથી અજ્ઞાનીના ભાવો અજ્ઞાનમય જ હોય છે.

કળયમયા ભાવાદો જાયંતે કુંડલાદઓ ભાવા ।

અયમયયા ભાવાદો જહ જાયંતે દુ કડયાદી ॥ ૧૩૦ ॥

અળ્ણાળમયા ભાવા અળ્ણાળિળો બહુવિહા વિ જાયંતે ।

ળાળિસ્સ દુ ળાળમયા સવ્વે ભાવા તહા હોંતિ ॥ ૧૩૧ ॥

જ્યમ કનકમય કો ભાવમાંથી કુંડલાદિક ઊપજે,

પણ લોહમય કો ભાવથી કટકાદિ ભાવો નીપજે; ૧૩૦.

ત્યમ ભાવ બહુવિધ ઊપજે અજ્ઞાનમય અજ્ઞાનીને,

પણ જ્ઞાનીને તો સર્વ ભાવો જ્ઞાનમય એમ જ બને. ૧૩૧.

અર્થ :—જેમ સુવર્ણમય ભાવમાંથી સુવર્ણમય કુંડળ વગેરે ભાવો થાય છે અને લોહમય ભાવમાંથી લોહમય કડાં વગેરે ભાવો થાય છે, તેમ અજ્ઞાનીને (અજ્ઞાનમય ભાવમાંથી) અનેક પ્રકારના અજ્ઞાનમય ભાવો થાય છે અને જ્ઞાનીને (જ્ઞાનમય ભાવમાંથી) સર્વ જ્ઞાનમય ભાવો થાય છે.

*

(૩) પુણ્ય અને પાપનું સ્વરૂપ

કમ્મમસુહં કુસીલં સુહકમ્મં ચાવિ જાળહ સુસીલં ।

કહ તં હોદિ સુસીલં જં સંસારં પવેસેદિ ॥ ૧૪૫ ॥

છે કર્મ અશુભ કુશીલ ને જાણો સુશીલ શુભકર્મને!

તે કેમ હોય સુશીલ જે સંસારમાં દાખલ કરે ? ૧૪૫.

અર્થ :—અશુભ કર્મ કુશીલ છે (—ખરાબ છે) અને શુભ કર્મ સુશીલ છે (—સારું છે) એમ તમે જાણો છો! તે સુશીલ કેમ હોય કે જે (જીવને) સંસારમાં પ્રવેશ કરાવે છે?

સોવણિયં પિ ણિયલં બંધદિ કાલાયસં પિ જહ પુરિસં ।

બંધદિ એવં જીવં સુહમસુહં વા કદં કમ્મં ॥ ૧૪૬ ॥

જ્યમ લોહનું ત્યમ કનકનું જંજીર જકડે પુરુષને,

એવી રીતે શુભ કે અશુભ કૃત કર્મ બાંધે જીવને. ૧૪૬.

અર્થ :—જેમ સુવર્ણની બેડી પણ પુરુષને બાંધે છે અને લોખંડની પણ બાંધે છે, તેવી રીતે શુભ તેમ જ અશુભ કરેલું કર્મ જીવને (અવિશેષપણે) બાંધે છે.

પરમદુઃખિ દુ અટિદો જો કુણદિ તવં વદં ચ ધારોદિ ।

તં સવ્વં બાલતવં બાલવદં બેતિ સવ્વણ્હૂ ॥ ૧૫૨ ॥

પરમાર્થમાં અણસ્થિત જે તપને કરે, વ્રતને ધરે,

સઘળુંય તે તપ બાળ ને વ્રત બાળ સર્વજ્ઞો કહે. ૧૫૨.

અર્થ :—પરમાર્થમાં અસ્થિત એવો જે જીવ તપ કરે છે તથા વ્રત ધારણ કરે છે, તેનાં તે સર્વ તપ અને વ્રતને સર્વજ્ઞો બાળતપ અને બાળવ્રત કહે છે.

વદણિયમાણિ ધરંતા સીલાણિ તહા તવં ચ કુવ્વંતા ।

પરમદુઃખાહિરા જે ણિવ્વાણં તે ણ વિંદંતિ ॥ ૧૫૩ ॥

વ્રતનિયમને ધારે ભલે, તપશીલને પણ આચરે,

પરમાર્થથી જે બાહ્ય તે નિર્વાણપ્રાપ્તિ નહીં કરે. ૧૫૩.

અર્થ :—વ્રત અને નિયમો ધારણ કરતા હોવા છતાં તેમ જ

શીલ અને તપ કરતા હોવા છતાં જેઓ પરમાર્થથી બાહ્ય છે (અર્થાત્ પરમ પદાર્થરૂપ જ્ઞાનનું એટલે કે જ્ઞાનસ્વરૂપ આત્માનું જેમને શ્રદ્ધાન નથી) તેઓ નિર્વાણને પામતા નથી.

પરમદ્વાહિરા જે તે અણ્ણાણેણ પુણ્ણમિચ્છંતિ ।

સંસારગમણહેદું પિ મોક્ષહેદું અજાગંતા ॥ ૧૫૪ ॥

પરમાર્થબાહ્ય જીવો અરે! જાણો ન હેતુ મોક્ષનો,
અજ્ઞાનથી તે પુણ્ય ઈચ્છે હેતુ જે સંસારનો. ૧૫૪.

અર્થ :—જેઓ પરમાર્થથી બાહ્ય છે તેઓ મોક્ષના હેતુને નહિ જાણતા થકા—જોકે પુણ્ય સંસારગમનનો હેતુ છે તોપણ—
અજ્ઞાનથી પુણ્યને (મોક્ષનો હેતુ જાણીને) ઈચ્છે છે.

સો સવ્વણાણદરિસી કમ્મરણ્ણણિયેણાવચ્છણ્ણો ।

સંસારસમાવણ્ણો ણ વિજાણદિ સવ્વદો સવ્વં ॥ ૧૬૦ ॥

તે સર્વજ્ઞાની-દર્શી પણ નિજ કર્મરજ-આચ્છાદને,
સંસારપ્રાપ્ત ન જાણતો તે સર્વ રીતે સર્વને. ૧૬૦.

અર્થ :—તે આત્મા (સ્વભાવથી) સર્વને જાણનારો તથા દેખનારો છે તોપણ પોતાના કર્મમળથી ખરડાયો—વ્યાપ્ત થયો—થકો સંસારને પ્રાપ્ત થયેલો તે સર્વ પ્રકારે સર્વને જાણતો નથી.

*

(૪) આસ્રવનું સ્વરૂપ

[જીવમાં થતા વિકારી ભાવો (આસ્રવ) છોડવા લાયક છે એમ
બતાવનારું સ્વરૂપ]

મિચ્છંતં અવિરમણં કસાયજોગા ય સણ્ણસણ્ણા દુ ।

બહુવિહભેયા જીવે તસ્સેવ અણ્ણપરિણામા ॥ ૧૬૪ ॥

ણાણાવરણાદીયસ્સ તે દુ કમ્મસ્સ કારણં હોતિ ।

તેસિં પિ હોદિ જીવો ય રાગદોસાદિભાવકરો ॥ ૧૬૫ ॥

મિથ્યાત્વ ને અવિરત, કષાયો, યોગ સંજ્ઞ અસંજ્ઞ છે,
એ વિવિધ ભેદે જીવમાં, જીવના અનન્ય પરિણામ છે; ૧૬૪.

વળી તેહ જ્ઞાનાવરણઆદિક કર્મનાં કારણ બને,
ને તેમનું પણ જીવ બને જે રાગદ્વેષાદિક કરે. ૧૬૫.

અર્થ :—મિથ્યાત્વ, અવિરમણ, કષાય અને યોગ—એ આસ્રવો સંજ્ઞ (અર્થાત્ ચેતનના વિકાર) પણ છે અને અસંજ્ઞ (અર્થાત્ પુદ્ગલના વિકાર) પણ છે. વિવિધ ભેદવાળા સંજ્ઞ આસ્રવો—કે જેઓ જીવમાં ઉત્પન્ન થાય છે તેઓ—જીવના જ અનન્ય પરિણામ છે. વળી અસંજ્ઞ આસ્રવો જ્ઞાનાવરણ આદિ કર્મનું કારણ (નિમિત્ત) થાય છે અને તેમને પણ (અર્થાત્ અસંજ્ઞ આસ્રવોને પણ કર્મબંધનું નિમિત્ત થવામાં) રાગદ્વેષાદિ ભાવ કરનારો જીવ કારણ (નિમિત્ત) થાય છે.

જાવ ન વેદિ વિસેસંતરં તુ આદાસવાણ દોષહં પિ ।

અણ્ણાણી તાવ દુ સો કોહાદિસુ વટ્ટદે જીવો ॥૬૬॥

કોહાદિસુ વટ્ટંતસ્સ તસ્સ કમ્મસ્સ સંચઓ હોદિ ।

જીવસ્સેવં બંધો મણિદો ખલુ સવ્વદરિસીહિં ॥૭૦॥

આત્મા અને આસ્રવ તણો જ્યાં ભેદ જીવ જાણે નહીં,
ક્રોધાદિમાં સ્થિતિ ત્યાં લગી, અજ્ઞાની એવા જીવની. ૬૯.

જીવ વર્તતાં ક્રોધાદિમાં સંચય કરમનો થાય છે,
સહુ સર્વદર્શી એ રીતે બંધન કહે છે જીવને. ૭૦.

અર્થ :—જીવ જ્યાં સુધી આત્મા અને આસ્રવ—એ બન્નેના તફાવત અને ભેદને જાણતો નથી ત્યાં સુધી તે અજ્ઞાની રહ્યો થકો ક્રોધાદિક આસ્રવોમાં પ્રવર્તે છે; ક્રોધાદિકમાં વર્તતા તેને કર્મનો સંચય થાય છે. ખરેખર આ રીતે જીવને કર્મોનો બંધ સર્વજ્ઞદેવોએ કહ્યો છે.

જહ્યા ઇમેણ જીવેણ અપ્પણો આસવાણ ય તહેવ ।

ણાદં હોદિ વિસેસંતરં તુ તહ્યા ન બંધો સે ॥૭૧॥

આ જીવ જ્યારે આસ્રવોનું તેમ નિજ આત્મા તણું
જાણે વિશેષાંતર, તદા બંધન નહીં તેને થતું. ૭૧.

અર્થ :—જ્યારે આ જીવ આત્માના અને આસ્રવોના તફાવત
અને ભેદને જાણે ત્યારે તેને બંધ થતો નથી.

णादूण आसवाणं असुचित्तं च विवरीयभावं च ।

दुस्वस्स कारणं ति य तदो णियत्तिं कुणदि जीवो ॥७२॥

અશુચિપણું, વિપરીતતા એ આસ્રવોનાં જાણીને,
વળી જાણીને દુઃખકારણો, એથી નિવર્તન જીવ કરે. ૭૨.

અર્થ :—આસ્રવોનું અશુચિપણું અને વિપરીતપણું તથા તેઓ
દુઃખનાં કારણ છે એમ જાણીને જીવ તેમનાથી નિવૃત્તિ કરે છે.

जीवणिवद्धा एदे अधुव अणिच्चा तहा असरणा य ।

दुस्खा दुस्खफल त्ति य णादूण णिवत्तदे तेहिं ॥७४॥

આ સર્વ જીવનિબદ્ધ, અધુવ, શરણહીન, અનિત્ય છે,
એ દુઃખ, દુઃખફળ જાણીને એનાથી જીવ પાછો વળે. ૭૪.

અર્થ :—આ આસ્રવો જીવની સાથે નિબદ્ધ છે, અધુવ છે, અનિત્ય
છે તેમ જ અશરણ છે, વળી તેઓ દુઃખરૂપ છે, દુઃખ જ જેમનું ફળ
છે એવા છે,—એવું જાણીને જ્ઞાની તેમનાથી નિવૃત્તિ કરે છે.

*

(૫) સંવરનું સ્વરૂપ

[જીવના શુભાશુભ ભાવો કેમ અટકાવવા તે બતાવનારું સ્વરૂપ]

उवओगे उवओगो कोहादिसु णत्थि को वि उवओगो ।

कोहो कोहे चेव हि उवओगे णत्थि खलु कोहो ॥ १८१ ॥

ઉપયોગમાં ઉપયોગ, કો ઉપયોગ નહિ ક્રોધાદિમાં,
છે ક્રોધ ક્રોધ મહીં જ, નિશ્ચય ક્રોધ નહિ ઉપયોગમાં. ૧૮૧.

અર્થ :—ઉપયોગ ઉપયોગમાં છે, કોધાદિકમાં કોઈ ઉપયોગ નથી; વળી ક્રોધ ક્રોધમાં જ છે, ઉપયોગમાં નિશ્ચયથી ક્રોધ નથી.

જહ કળયમગ્ગિતવિયં પિ કળયભાવં ણ તં પરિચ્છયદિ ।

તહ કમ્મોદયતવિદો ણ જહદિ ણાણી દુ ણાણિતં ॥ ૧૮૪ ॥

જયમ અગ્નિતપ્ત સુવર્ણ પણ નિજ સ્વર્ણભાવ નહીં તજે,
ત્યમ કર્મઉદયે તપ્ત પણ જ્ઞાની ન જ્ઞાનીપણું તજે. ૧૮૪.

અર્થ :—જેમ સુવર્ણ અગ્નિથી તપ્ત થયું થકું પણ તેના સુવર્ણપણાને છોડતું નથી તેમ જ્ઞાની કર્મના ઉદયથી તપ્ત થયો થકો પણ જ્ઞાનીપણાને છોડતો નથી.

સુદ્ધં તુ વિયાણંતો સુદ્ધં ચેવપ્પયં લહદિ જીવો ।

જાણંતો દુ અસુદ્ધં અસુદ્ધમેવપ્પયં લહદિ ॥ ૧૮૬ ॥

જે શુદ્ધ જાણે આત્મને તે શુદ્ધ આત્મ જ મેળવે;
અણશુદ્ધ જાણે આત્મને અણશુદ્ધ આત્મ જ તે લહે. ૧૮૬.

અર્થ :—શુદ્ધ આત્માને જાણતો—અનુભવતો જીવ શુદ્ધ આત્માને જ પામે છે અને અશુદ્ધ આત્માને જાણતો—અનુભવતો જીવ અશુદ્ધ આત્માને જ પામે છે.

અપ્પાણમપ્પણા રુંધિરુણ દોપુણ્ણપાવજોગેસુ ।

દંસણ્ણાણમ્હિ ઠિદો ઇચ્છાવિરદો ય અણ્ણમ્હિ ॥ ૧૮૭ ॥

જો સ્વસંગમુક્કો જ્ઞાયદિ અપ્પાણમપ્પણો અપ્પા ।

ણ વિ કમ્મં ણોકમ્મં ચેદા ચિંતેદિ ઇયત્તં ॥ ૧૮૮ ॥

અપ્પાણં જ્ઞાયંતો દંસણ્ણાણમઓ અણ્ણમઓ ।

લહદિ અચિરેણ અપ્પાણમેવ સો કમ્મપવિમુક્કં ॥ ૧૮૯ ॥

પુણ્યપાપયોગથી રોકીને નિજ આત્મને આત્મા થકી,
દર્શન અને જ્ઞાને ઠરી, પરદ્રવ્યઈચ્છા પરિહરી. ૧૮૭.

જે સર્વસંગવિમુક્ત, ધ્યાવે આત્મને આત્મા વડે,—
—નહિ કર્મ કે નોકર્મ, ચેતક ચેતતો એકત્વને, ૧૮૮.

તે આત્મ ધ્યાતો, જ્ઞાનદર્શનમય, અનન્યમયી ખરે,
બસ અલ્પ કાળે કર્મથી પ્રવિમુક્ત આત્માને વરે. ૧૮૯.

અર્થ :—આત્માને આત્મા વડે બે પુણ્ય—પાપરૂપ શુભાશુભ-
યોગોથી રોકીને દર્શનજ્ઞાનમાં સ્થિત થયો થકો અને અન્ય (વસ્તુ)ની
ઈચ્છાથી વિરમ્યો થકો, જે આત્મા, (ઈચ્છારહિત થવાથી) સર્વ
સંગથી રહિત થયો થકો, (પોતાના) આત્માને આત્મા વડે ધ્યાવે
છે—કર્મ અને નોકર્મને ધ્યાતો નથી, (પોતે) ^૧ચેતયિતા (હોવાથી)
એકત્વને જ ચિંતવે છે—ચેતે છે—અનુભવે છે, તે (આત્મા) આત્માને
ધ્યાતો, દર્શનજ્ઞાનમય અને ^૨અનન્યમય થયો થકો અલ્પ કાળમાં જ
કર્મથી રહિત આત્માને પામે છે.

*

(૬) નિર્જરાનું સ્વરૂપ

[સંવરપૂર્વક જે પૂર્વના વિકારી ભાવોને તથા પૂર્વે બાંધેલા કર્મોને ટાળે છે
તેને નિર્જરા કહે છે, તે બતાવનારું સ્વરૂપ.]

ઉદયવિવાગો વિવિહો કમ્માણં વણ્ણિદો જિણવરેહિં ।

ણ દુ તે મઙ્ગ સહાવા જાણગભાવો દુ અહમેક્કો ॥ ૧૬૮ ॥

કર્મો તણો જે વિવિધ ઉદયવિપાક જિનવર વર્ણવ્યો,
તે મુજ સ્વભાવો છે નહીં, હું એક જ્ઞાયકભાવ છું. ૧૯૮.

અર્થ :—કર્મોના ઉદયનો વિપાક (ફળ) જિનવરોએ અનેક
પ્રકારનો વર્ણવ્યો છે તે મારા સ્વભાવો નથી; હું તો એક
જ્ઞાયકભાવ છું.

૧. ચેતયિતા = ચેતનાર; દેખનાર—જાણનાર.

૨. અનન્યમય = અન્યમય નહિ એવો.

पोग्लकम्मं रागो तस्स विवागोदओ हवदि एसो ।

ण दु एस मज्झ भावो जाणगभावो हु अहमेक्को ॥ १६६ ॥

पुद्गलकरमरूप रागनो ज विपाकरूप छे उदय आ,
आ छे नहीं मुज भाव, निश्चय ऐक ज्ञायकभाव छुं. १८८.

अर्थ :-राग पुद्गलकर्म छे, तेनो विपाकरूप उदय आ छे,
आ मारो भाव नथी; हुं तो निश्चयथी ऐक ज्ञायकभाव छुं.

एवं सम्मद्विटी अप्पाणं मुणदि जाणगसहावं ।

उदयं कम्मविवागं च मुयदि तच्चं वियाणंतो ॥ २०० ॥

सुदृष्टि ऐ रीत आत्मने ज्ञायकस्वभाव ज जाणतो,
ने उदय कर्मविपाकरूप ते तत्त्वज्ञायक छोडतो. २००.

अर्थ :-आ रीते सम्यग्दृष्टि आत्माने (पोताने) ज्ञायकस्वभाव
जाण्छे छे अने तत्त्वने अर्थात् यथार्थ स्वरूपने जाणतो थको कर्मना
विपाकरूप उदयने छोडे छे.

परमाणुमित्तयं पि हु रागादीणं तु विज्जदे जस्स ।

ण वि सो जाणदि अप्पाणयं तु सब्बागमधरो वि ॥ २०१ ॥

अणुमात्र पण रागादिनो सद्वभाव वर्ते जेउने,
ते सर्वआगमधर भवे पण जाणतो नडि आत्मने. २०१.

अर्थ :-अरेअरे जे ज्वने परमाणुमात्र—वेशमात्र—पण
रागादिक वर्ते छे ते ज्व भवे सर्व आगम भण्डो डोय तोपण
आत्माने नथी जाणतो.

मज्झं परिग्गहो जदि तदो अहमजीवदं तु गच्छेज्ज ।

णादेव अहं जम्हा तम्हा ण परिग्गहो मज्झ ॥ २०८ ॥

परिग्रह कही मारो अने तो हुं अज्व अणुं अरे,
हुं तो अरे ज्ञाता ज, तेथी नडि परिग्रह मुज अने. २०८.

અર્થ :-જો પરદ્રવ્ય-પરિગ્રહ મારો હોય તો હું અજીવપણાને પામું, કારણ કે હું તો જ્ઞાતા જ છું તેથી (પરદ્રવ્યરૂપ) પરિગ્રહ મારો નથી.

છિન્નદુ વા ભિન્નદુ વા ણિન્નદુ વા અહવ જાદુ વિપ્પલયં ।

જમ્હા તમ્હા ગચ્છદુ તહ વિ હુ ણ પરિગ્ગહો મજ્જા ॥ ૨૦૬ ॥

છેદાવ, વા ભેદાવ, કો લઈ જાવ, નષ્ટ બનો ભલે,
વા અન્ય કો રીત જાવ, પણ પરિગ્રહ નથી મારો ખરે. ૨૦૯.

અર્થ :-છેદાઈ જાઓ, અથવા ભેદાઈ જાઓ, અથવા કોઈ લઈ જાઓ, અથવા નષ્ટ થઈ જાઓ, અથવા તો ગમે તે રીતે જાઓ, તોપણ ખરેખર પરિગ્રહ મારો નથી.

અપરિગ્ગહો અણિચ્છો ભણિદો ણાણી ય ણેચ્છદે ધમ્મં ।

અપરિગ્ગહો દુ ધમ્મસ્સ જાણગો તેણ સો હોદિ ॥ ૨૧૦ ॥

અનિચ્છક કહ્યો અપરિગ્રહી, જ્ઞાની ન ઈચ્છે પુણ્યને,
તેથી ન પરિગ્રહી પુણ્યનો તે, પુણ્યનો જ્ઞાયક રહે. ૨૧૦.

અર્થ :-અનિચ્છકને અપરિગ્રહી કહ્યો છે અને જ્ઞાની ધર્મને (પુણ્યને) ઈચ્છતો નથી, તેથી તે ધર્મનો પરિગ્રહી નથી, (ધર્મનો) જ્ઞાયક જ છે.

અપરિગ્ગહો અણિચ્છો ભણિદો ણાણી ય ણેચ્છદિ અધમ્મં ।

અપરિગ્ગહો અધમ્મસ્સ જાણગો તેણ સો હોદિ ॥ ૨૧૧ ॥

અનિચ્છક કહ્યો અપરિગ્રહી, જ્ઞાની ન ઈચ્છે પાપને,
તેથી ન પરિગ્રહી પાપનો તે, પાપનો જ્ઞાયક રહે. ૨૧૧.

અર્થ :-અનિચ્છકને અપરિગ્રહી કહ્યો છે અને જ્ઞાની અધર્મને (પાપને) ઈચ્છતો નથી, તેથી તે અધર્મનો પરિગ્રહી નથી, (અધર્મનો) જ્ઞાયક જ છે.

सम्मादिट्ठी जीवा णिस्संका होंति णिब्भया तेण ।

सत्तभयविप्पमुक्का जम्हा तम्हा दु णिस्संका ॥ २२८ ॥

सम्यङ्कत्ववंतं ज्वो निःशंकितं, तेथी छे निर्भयं अने

छे सप्तभयप्रविमुक्तं जेथी, तेथी ते निःशंकं छे. २२८.

अर्थ :—सम्यङ्कत्वे ज्वो निःशंकं होय छे तेथी निर्भयं होय छे; अने कारण के सप्त भयथी रहित होय छे तेथी निःशंकं होय छे (—अडोल होय छे).

जो चत्तारि वि पाए छिंददि ते कम्मबंधमोहकरे ।

सो णिस्संको चेदा सम्मादिट्ठी मुणेदब्बो ॥ २२९ ॥

जे कर्मबंधनभोडकर्ता पाए यारे छेदतो,

यिन्मूर्ति ते शंकारहितं समकितदंदि ज्ञाणवो. २२९.

अर्थ :—जे *येतयिता, कर्मबंध संबंधी भोड करनारा (अर्थात् ज्वो निश्चयथी कर्म वडे बंधायो छे अवेओ भ्रम करनारा) भिख्यात्वादि भावोद्गम यारे पायाने छेद छे, ते निःशंकं सम्यङ्कत्वे ज्ञाणवो.

जो दु ण करेदि कंखं कम्मफलेसु तह सब्बधम्मेषु ।

सो णिकंखो चेदा सम्मादिट्ठी मुणेदब्बो ॥ २३० ॥

जे कर्मइणं ने सर्वं धर्मं तण्णी न कांक्षा राभतो,

यिन्मूर्ति ते कांक्षारहितं समकितदंदि ज्ञाणवो. २३०.

अर्थ :—जे येतयिता कर्मोनां इणो प्रत्ये तथा सर्वं धर्मो प्रत्ये कांक्षा करतो नथी ते निष्कांक्षं सम्यङ्कत्वे ज्ञाणवो.

जो ण करेदि दुगुंछं चेदा सब्बेसिमेव धम्माणं ।

सो खलु णिव्विदिगिच्छो सम्मादिट्ठी मुणेदब्बो ॥ २३१ ॥

* येतयिता = येतनार; ज्ञाणनार--देवनार; आत्मा.

સૌ કોઈ ધર્મ વિષે જુગુપ્સાભાવ જે નહિ ધારતો,
ચિન્મૂર્તિ નિર્વિચિકિત્સ સમકિતદેષ્ટિ નિશ્ચય જાણવો. ૨૩૧.

અર્થ :—જે ચેતયિતા બધાય ધર્મો (વસ્તુના સ્વભાવો) પ્રત્યે જુગુપ્સા (ગ્લાનિ) કરતો નથી તે નિશ્ચયથી નિર્વિચિકિત્સ (—વિચિકિત્સાદોષ સહિત) સમ્યગ્દેષ્ટિ જાણવો.

જો હવદિ અસમ્મૂઢો ચેદા સદ્વિદ્ધિ સવ્વભાવેસુ ।
સો ખલુ અમૂઢવિદ્ધી સમ્માદિદ્ધી મુણેદવ્વો ॥ ૨૩૨ ॥
સંમૂઢ નહિ જે સર્વ ભાવે,-સત્યદેષ્ટિ ધારતો,
તે મૂઢદેષ્ટિરહિત સમકિતદેષ્ટિ નિશ્ચય જાણવો. ૨૩૨.

અર્થ :—જે ચેતયિતા સર્વ ભાવોમાં અમૂઢ છે—યથાર્થ દેષ્ટિવાળો છે, તે ખરેખર અમૂઢદેષ્ટિ સમ્યગ્દેષ્ટિ જાણવો.

જો સિદ્ધભક્તિજુત્તો ડવગૂહણગો દુ સવ્વધમ્માણં ।
સો ડવગૂહણકારી સમ્માદિદ્ધી મુણેદવ્વો ॥ ૨૩૩ ॥
જે સિદ્ધભક્તિસહિત છે, ઉપગૂહક છે સૌ ધર્મનો,
ચિન્મૂર્તિ તે ઉપગૂહનકર સમકિતદેષ્ટિ જાણવો. ૨૩૩.

અર્થ :—જે (ચેતયિતા) સિદ્ધની (શુદ્ધાત્માની) ભક્તિ સહિત છે અને પર વસ્તુના સર્વ ધર્મોને ગોપવનાર છે (અર્થાત્ રાગાદિ પરભાવોમાં જોડતો નથી) તે ઉપગૂહનકારી સમ્યગ્દેષ્ટિ જાણવો.

ડમ્મગ્ગં ગચ્છંતં સગં પિ મગ્ગે ઠવેદિ જો ચેદા ।
સો ઠિદિકરણાજુત્તો સમ્માદિદ્ધી મુણેદવ્વો ॥ ૨૩૪ ॥
ઉન્માર્ગગમને સ્વાત્મને પણ માર્ગમાં જે સ્થાપતો,
ચિન્મૂર્તિ તે સ્થિતિકરણયુત સમકિતદેષ્ટિ જાણવો. ૨૩૪.

અર્થ :—જે ચેતયિતા ઉન્માર્ગે જતા પોતાના આત્માને પણ માર્ગમાં સ્થાપે છે, તે સ્થિતિકરણયુક્ત (સ્થિતિકરણગુણ સહિત) સમ્યગ્દેષ્ટિ જાણવો.

જો કુળદિ વચ્ચલત્તં તિણ્ઠં સાહૂણ મોક્ષમગ્ગમ્હિ ।

સો વચ્ચલભાવજુદો સમ્માદિટ્ટી મુણેદલ્લો ॥ ૨૩૫ ॥

જે મોક્ષમાર્ગે 'સાધુ'ત્રયનું વત્સલત્વ કરે અહો!

ચિન્મૂર્તિ તે વાત્સલ્યયુત સમકિતદેષ્ટિ જાણવો. ૨૩૫.

અર્થ :-જે (ચેતયિતા) મોક્ષમાર્ગમાં રહેલા સમ્યગ્દર્શન-જ્ઞાન-ચારિત્રરૂપી ત્રણ સાધકો-સાધનો પ્રત્યે (અથવા વ્યવહારે આચાર્ય, ઉપાધ્યાય અને મુનિ-એ ત્રણ સાધુઓ પ્રત્યે) વાત્સલ્ય કરે છે, તે વત્સલભાવયુક્ત (વત્સલભાવ સહિત) સમ્યગ્દેષ્ટિ જાણવો.

વિજ્ઞારહમારુદ્ધો મણોરહપહેસુ ભમઇ જો વેદા ।

સો જિણણાણપહાવી સમ્માદિટ્ટી મુણેદલ્લો ॥ ૨૩૬ ॥

ચિન્મૂર્તિ મન-રથપંથમાં વિદ્યારથારૂઢ ધૂમતો,

તે જિનજ્ઞાનપ્રભાવકર સમકિતદેષ્ટિ જાણવો. ૨૩૬.

અર્થ :-જે ચેતયિતા વિદ્યારૂપી રથમાં આરૂઢ થયો થકો (—ચડ્યો થકો) મનરૂપી રથ-પંથમાં (અર્થાત્ જ્ઞાનરૂપી જે રથને ચાલવાનો માર્ગ તેમાં) ભ્રમણ કરે છે, તે જિનેશ્વરના જ્ઞાનની પ્રભાવના કરનારો સમગ્દેષ્ટિ જાણવો.

*

(૭) બંધનું સ્વરૂપ

[જીવને રાગદ્વેષથી બંધ થાય છે; માટે બંધ છોડવા લાયક છે,
તે બતાવનારું સ્વરૂપ]

જો મણ્ણદિ હિંસામિ ય હિંસિજ્ઞામિ ય પરેહિં સત્તેહિં ।

સો મૂઢો અણ્ણાણી ણાણી ંત્તો દુ વિવરીદો ॥ ૨૪૭ ॥

જે માનતો—હું મારું ને પર જીવ મારે મુજને,

તે મૂઢ છે, અજ્ઞાની છે, વિપરીત એથી જ્ઞાની છે. ૨૪૭.

અર્થ :-જે એમ માને છે કે 'હું' પર જીવોને મારું છું (-હણું

છું) અને પર જીવો મને મારે છે', તે મૂઢ (-મોહી) છે, અજ્ઞાની છે, અને આનાથી વિપરીત (અર્થાત્ આવું નથી માનતો) તે જ્ઞાની છે.

જો ણ મરદિ ણ ય દુહિદો સો વિ ય કમ્મોદણ ચેવ યલુ ।

તમ્હા ણ મારિદો ણો દુહાવિદો ચેદિ ણ દુ મિચ્છા ॥ ૨૫૮ ॥

વળી નવ મરે, નવ દુખી બને, તે કર્મના ઉદયે ખરે,
‘મેં નવ હણ્યો, નવ દુઃખી કર્યો’—તુજ મત શું નહિ મિથ્યા ખરે ?

અર્થ :—વળી જે નથી મરતો અને નથી દુઃખી થતો તે પણ ખરેખર કર્મના ઉદયથી જ થાય છે; તેથી ‘મેં ન માર્યો, મેં ન દુઃખી કર્યો’ એવો તારો અભિપ્રાય શું ખરેખર મિથ્યા નથી ?

એસા દુ જા મદી દે દુમ્ખિદસુહિદે કરોમિ સત્તે ત્તિ ।

એસા દે મૂઢમદી સુહાસુહં બંધદે કમ્મં ॥ ૨૫૯ ॥

આ બુદ્ધિ જે તુજ—‘દુઃખિત તેમ સુખી કરું છું જીવને’,
તે મૂઢ મતિ તારી અરે! શુભ-અશુભ બાંધે કર્મને. ૨૫૯.

અર્થ :—તારી જે આ બુદ્ધિ છે કે હું જીવોને દુઃખી—સુખી કરું છું, તે આ તારી મૂઢ બુદ્ધિ જ (મોહસ્વરૂપ બુદ્ધિ જ) શુભાશુભ કર્મને બાંધે છે.

અજ્ઞવસિદેણ બંધો સત્તે મારેઝ મા વ મારેઝ ।

એસો બંધસમાસો જીવાણં ણિચ્છયણયસ્સ ॥ ૨૬૨ ॥

મારો—ન મારો જીવને, છે બંધ અધ્યવસાનથી,
—આ જીવ કેરા બંધનો સંક્ષેપ નિશ્ચયનય થકી. ૨૬૨.

અર્થ :—જીવોને મારો અથવા ન મારો—કર્મબંધ અધ્યવસાનથી જ થાય છે. આ, નિશ્ચયનયે, જીવોના બંધનો સંક્ષેપ છે.

अङ्गवसाणणिमित्तं जीवा बज्जंति कम्मणा जदि हि ।

मुच्चंति मोक्खमग्गे ठिदा य ता किं करेसि तुमं ॥ २६७ ॥

સૌ જીવ અધ્યવસાનકારણ કર્મથી બંધાય જ્યાં
ને મોક્ષમાર્ગે સ્થિત જીવો મુકાય, તું શું કરે ભલા? ૨૬૭.

અર્થ :—હે ભાઈ! જો ખરેખર અધ્યવસાનના નિમિત્તે જીવો
કર્મથી બંધાય છે અને મોક્ષમાર્ગમાં સ્થિત મુકાય છે, તો તું શું કરે
છે? (તારો તો બાંધવા—છોડવાનો અભિપ્રાય વિક્ષણ ગયો.)

सव्वे करेदि जीवो अङ्गवसाणेण तिरियणेरइए ।

देवमणुए य सव्वे पुण्णं पावं च णेयविहं ॥ २६८ ॥

धम्माधम्मं च तहा जीवाजीवे अलोगलोगं च ।

सव्वे करेदि जीवो अङ्गवसाणेण अप्पाणं ॥ २६९ ॥

તિર્યંચ, નારક, દેવ, માનવ, પુણ્ય—પાપ વિવિધ જે,
તે સર્વરૂપ નિજને કરે છે જીવ અધ્યવસાનથી. ૨૬૮.

વળી એમ ધર્મ-અધર્મ, જીવ-અજીવ, લોક-અલોક જે,
તે સર્વરૂપ નિજને કરે છે જીવ અધ્યવસાનથી. ૨૬૯.

અર્થ :—જીવ અધ્યવસાનથી તિર્યંચ, નારક, દેવ અને મનુષ્ય
એ સર્વ પર્યાયો, તથા અનેક પ્રકારનાં પુણ્ય અને પાપ—એ બધારૂપ
પોતાને કરે છે. વળી તેવી રીતે જીવ અધ્યવસાનથી ધર્મ-અધર્મ,
જીવ-અજીવ, અને લોક-અલોક—એ બધારૂપ પોતાને કરે છે.

एदाणि णत्थि जेसिं अङ्गवसाणाणि एवमादीणि ।

ते असुहेण सुहेण व कम्मेण मुणी ण लिप्पंति ॥ २७० ॥

એ આદિ અધ્યવસાન વિધવિધ વર્તતાં નહિ જેમને,
તે મુનિવરો લેપાય નહિ શુભ કે અશુભ કર્મો વડે. ૨૭૦.

અર્થ :—આ (પૂર્વે કહેલાં) તથા આવા બીજા પણ અધ્યવસાન જેમને નથી, તે મુનિઓ અશુભ કે શુભ કર્મથી લેપાતા નથી.

एवं ववहारणओ पडिसिद्धो जाण णिच्छयणएण ।

णिच्छयणयासिदा पुण मुणिणो पावंति णिव्वाणं ॥ २७२ ॥

વ્યવહારનય એ રીત જાણ નિષિદ્ધ નિશ્ચયનય થકી;

નિશ્ચયનયાશ્રિત મુનિવરો પ્રાપ્તિ કરે નિર્વાણની. ૨૭૨.

અર્થ :—એ રીતે (પૂર્વોક્ત રીતે) (પરાશ્રિત એવો) વ્યવહારનય નિશ્ચયનય વડે નિષિદ્ધ જાણ; નિશ્ચયનયને આશ્રિત મુનિઓ નિર્વાણને પામે છે.

वदसमिदीगुत्तीओ सीलतवं जिणवरोहि पण्णत्तं ।

कुवंतो वि अभव्वो अण्णाणी मिच्छदिद्दी दु ॥ २७३ ॥

જિનવરકહેલાં વ્રત, સમિતિ, ગુપ્તિ, વળી તપ-શીલને

કરતાં છતાંય અભવ્ય જીવ અજ્ઞાની મિથ્યાદેષ્ટિ છે. ૨૭૩.

અર્થ :—જિનવરોએ કહેલાં વ્રત, સમિતિ, ગુપ્તિ, શીલ, તપ કરતાં છતાં પણ અભવ્ય જીવ અજ્ઞાની અને મિથ્યાદેષ્ટિ છે.

आदा खु मज्झ णाणं आदा मे दंसणं चरित्तं च ।

आदा पच्चक्खाणं आदा मे संवरो जोगो ॥ २७७ ॥

મુજ આત્મ નિશ્ચય જ્ઞાન છે, મુજ આત્મ દર્શન-ચરિત છે,

મુજ આત્મ પ્રત્યાખ્યાન ને મુજ આત્મ સંવર-યોગ છે. ૨૭૭.

અર્થ :—નિશ્ચયથી મારો આત્મા જ જ્ઞાન છે, મારો આત્મા જ દર્શન અને ચારિત્ર છે, મારો આત્મા જ પ્રત્યાખ્યાન છે, મારો આત્મા જ સંવર અને યોગ (—સમાધિ, ધ્યાન) છે.

(૮) મોક્ષનું સ્વરૂપ

[જીવની સંપૂર્ણ પવિત્રતા બતાવનારું સ્વરૂપ]

બંધાણં ચ સહાવં વિયાણિદું અપ્પણો સહાવં ચ ।

બંધેસુ જો વિરજ્જદિ સો કમ્મવિમોક્ખણં કુણદિ ॥ ૨૬૩ ॥

બંધો તણો જાણી સ્વભાવ, સ્વભાવ જાણી આત્મનો,

જે બંધ માંડી વિરક્ત થાયે, કર્મમોક્ષ કરે અહો! ૨૯૩.

અર્થ :—બંધોના સ્વભાવને અને આત્માના સ્વભાવને જાણીને
બંધો પ્રત્યે જે વિરક્ત થાય છે, તે કર્મોથી મુકાય છે.

જીવો બંધો ય તહા છિજ્જંતિ સલક્ખણેહિં ણિયણ્હિં ।

પણ્ણાછેદણણ દુ છિણ્ણા ણાણત્તમાવણ્ણા ॥ ૨૬૪ ॥

જીવ બંધ બન્ને, નિયત નિજ નિજ લક્ષણે છેદાય છે;

પ્રજ્ઞાછીણી થકી છેદતાં બન્ને જુદા પડી જાય છે. ૨૯૪.

અર્થ :—જીવ તથા બંધ નિયત સ્વલક્ષણોથી (પોતપોતાનાં
નિશ્ચિત લક્ષણોથી) છેદાય છે; પ્રજ્ઞારૂપી છીણી વડે છેદવામાં
આવતાં તેઓ નાનાપણાને પામે છે અર્થાત્ જુદા પડી જાય છે.

જીવો બંધો ય તહા છિજ્જંતિ સલક્ખણેહિં ણિયણ્હિં ।

બંધો છેદેદવ્વો સુદ્ધો અપ્પા ય ઘેત્તવ્વો ॥ ૨૬૫ ॥

જીવ બંધ જ્યાં છેદાય એ રીત નિયત નિજ નિજ લક્ષણે,

ત્યાં છોડવો એ બંધને, જીવ ગ્રહણ કરવો શુદ્ધને. ૨૯૫.

અર્થ :—એ રીતે જીવ અને બંધ તેમનાં નિશ્ચિત સ્વલક્ષણોથી
છેદાય છે. ત્યાં, બંધને છેદવો અર્થાત્ છોડવો અને શુદ્ધ આત્માને
ગ્રહણ કરવો.

જો ણ કુણદિ અવરાહે સો ણિસંકો દુ જણવદિ ભમદિ ।

ણ વિ તસસ વજ્જિદું જે ચિંતા ઉપ્પજ્જદિ કયાઈ ॥ ૩૦૨ ॥

एवम्हि सावराहो बज्जामि अहं तु संकिदो चेदा ।

जइ पुण गिरावराहो णिस्संकोहं ण बज्जामि ॥ ३०३ ॥

अपराध જે કરતો નથી, નિ:શંક લોક વિષે ફરે,
'બંધાઉં હું' એવી કદી ચિંતા ન થાયે તેહને. ૩૦૨.

ત્યમ આતમા અપરાધી 'હું બંધાઉં' એમ સશંક છે,
ને નિરપરાધી જીવ 'નહિ બંધાઉં' એમ નિ:શંક છે. ૩૦૩.

અર્થ :—જે પુરુષ અપરાધ કરતો નથી તે લોકમાં નિ:શંક ફરે છે, કારણ કે તેને બંધાવાની ચિંતા કદાપિ ઊપજતી નથી. એવી રીતે અપરાધી આત્મા 'હું અપરાધી છું તેથી હું બંધાઈશ' એમ શંકિત હોય છે, અને જો નિરપરાધી (આત્મા) હોય તો 'હું નહિ બંધાઉં' એમ નિ:શંક હોય છે.

*

(૯) सर्वविशुद्धज्ञानं स्वરूप

दिद्वी जहेव णाणं अकारयं तह अवेदयं चव ।

जाणइ य बंधमोक्खं कम्मदयं णिज्जरं चव ॥ ३२० ॥

જ્યમ નેત્ર, તેમ જ જ્ઞાન નથી કારક, નથી વેદક અરે!

જાણે જ કર્મોદય, નિરજરા, બંધ તેમ જ મોક્ષને. ૩૨૦.

અર્થ :—જેમ નેત્ર (દેશ્ય પદાર્થોને કરતું—ભોગવતું નથી, દેખે જ છે), તેમ જ્ઞાન અકારક તથા અવેદક છે, અને બંધ, મોક્ષ, કર્મોદય તથા નિર્જરાને જાણે જ છે.

ववहारभासिदेण दु परदब्बं मम भणंति अविदिदत्था ।

जाणंति णिच्छएण दु ण य मह परमाणुमित्तमवि किंचि ॥ ३२४ ॥

વ્યવહારમૂઢ અતત્ત્વવિદ્ પરદ્રવ્યને 'મારું' કહે,

'પરમાણુમાત્ર ન મારું', જ્ઞાની જાણતા નિશ્ચય વડે. ૩૨૪.

અર્થ :—જેમણે પદાર્થનું સ્વરૂપ જાણ્યું નથી એવા પુરુષો વ્યવહારનાં વચનોને ગ્રહીને ‘પરદ્રવ્ય મારું છે’ એમ કહે છે, પરંતુ જ્ઞાનીઓ નિશ્ચય વડે જાણે છે કે ‘કોઈ પરમાણુમાત્ર પણ મારું નથી’.

કમ્મં જં પુલ્લકયં સુહાસુહમણેયવિત્થરવિસેસં ।
તત્તો ણિયત્તદે અપ્પયં તુ જો સો પડિક્કમણં ॥ ૩૮૩ ॥

કમ્મં જં સુહમસુહં જમ્હિં ય ભાવમ્હિં બજ્જદિ ભવિસં ।
તત્તો ણિયત્તદે જો સો પલ્લક્ખાણં હવદિ ચેદા ॥ ૩૮૪ ॥

જં સુહમસુહમુદિણ્ણં સંપડિ ય અણેયવિત્થરવિસેસં ।
તં દોસં જો ચેદદિ સો ખલ્લુ આલોયણં ચેદા ॥ ૩૮૫ ॥

ણિલ્લં પલ્લક્ખાણં કુલ્લદિ ણિલ્લં પડિક્કમદિ જો ય ।
ણિલ્લં આલોચેયદિ સો હુ ચરિત્તં હવદિ ચેદા ॥ ૩૮૬ ॥

શુભ ને અશુભ અનેકવિધ પૂર્વે કરેલું કર્મ જે,
તેથી નિવર્તે આત્મને, તે આત્મા પ્રતિક્રમણ છે; ૩૮૩.

શુભ ને અશુભ ભાવિ કરમ જે ભાવમાં બંધાય છે,
તેથી નિવર્તન જે કરે, તે આત્મા પચખાણ છે; ૩૮૪.

શુભ ને અશુભ અનેકવિધ છે વર્તમાને ઉદ્દિત જે,
તે દોષને જે ચેતતો, તે જીવ આલોચના ખરે. ૩૮૫.

પચખાણ નિત્ય કરે અને પ્રતિક્રમણ જે નિત્યે કરે,
નિત્યે કરે આલોચના, તે આત્મા ચારિત્ર છે. ૩૮૬.

અર્થ :—પૂર્વે કરેલું જે અનેક પ્રકારના વિસ્તારવાળું (જ્ઞાનાવરણીયાદિ) શુભાશુભ કર્મ તેનાથી જે આત્મા પોતાને
*નિવર્તાવે છે, તે આત્મા પ્રતિક્રમણ છે.

★ નિવર્તાવવું = પાછા વાળવું; અટકાવવું; દૂર રાખવું.

ભવિષ્ય કાળનું જે શુભ-અશુભ કર્મ તે જે ભાવમાં બંધાય છે તે ભાવથી જે આત્મા નિવર્તે છે, તે આત્મા પ્રત્યાખ્યાન છે.

વર્તમાન કાળે ઉદયમાં આવેલું જે અનેક પ્રકારના વિસ્તારવાળું શુભ-અશુભ કર્મ તે દોષને જે આત્મા ચેતે છે—અનુભવે છે—જ્ઞાતાભાવે જાણી લે છે (અર્થાત્ તેનું સ્વામિત્વ—કર્તાપણું છોડે છે), એ આત્મા ખરેખર આલોચના છે.

જે સદા પ્રત્યાખ્યાન કરે છે, સદા પ્રતિક્રમણ કરે છે અને સદા આલોચના કરે છે, તે આત્મા ખરેખર ચારિત્ર છે.

ण वि सक्रदि धेत्तुं जं ण विमोत्तुं जं च जं परद्रवं ।

सो को वि य तस्स गुणो पाउगिओ विस्ससो वा वि ॥ ४०६ ॥

જે દ્રવ્ય છે પર તેહને ન ગ્રહી, ન છોડી શકાય છે,
એવો જ તેનો ગુણ કો પ્રાયોગી ને વૈસ્રસિક છે. ૪૦૬.

અર્થ :—જે પરદ્રવ્ય છે તે ગ્રહી શકાતું નથી તથા છોડી શકાતું નથી, એવો જ કોઈ તેનો (—આત્માનો) ^૧પ્રાયોગિક તેમ જ ^૨વૈસ્રસિક ગુણ છે.

मोक्खपहे अष्णाणं ठ्वेहि तं चेव ज्ञाहि तं चेय ।

तत्थेव विहर णिच्चं मा विहरसु अण्णदब्बेसु ॥ ४१२ ॥

તું સ્થાપ નિજને મોક્ષપંથે, ધ્યા, અનુભવ તેહને;
તેમાં જ નિત્ય વિહાર કર, નહિ વિહર પરદ્રવ્યો વિષે. ૪૧૨.

અર્થ :—(હે ભવ્ય!) તું મોક્ષમાર્ગમાં પોતાના આત્માને સ્થાપ, તેનું જ ધ્યાન કર, તેને જ ચેત—અનુભવ અને તેમાં જ નિરંતર વિહાર કર; અન્ય દ્રવ્યોમાં વિહાર ન કર.

*

પાઠ ૮ મો

[મોક્ષમાર્ગનું બીજું રત્ન સમ્યગ્જ્ઞાન છે, તેથી હવે તેમાં લાગેલા દોષનું પ્રતિક્રમણ કહેવામાં આવે છે.]

મદ્સુદ્ઘોહિમણપઞ્ચમં તહા કેવલં ચ પંચભેયં ।

જે જે વિરાહિયા ખલુ મિચ્છા મિ દુક્કડં હુઝ્ઝ ॥૨૭॥*

અર્થ :—હે ભગવાન! મેં મતિજ્ઞાન, શ્રુતજ્ઞાન, અવધિજ્ઞાન, મનઃપર્યયજ્ઞાન અને કેવળજ્ઞાન એ પાંચ પ્રકારનાં જ્ઞાનોમાંથી જે કોઈ જ્ઞાનની વિરાધના કરી હોય—આશાતના કરી હોય તે સંબંધી મારાં સર્વે પાપ મિથ્યા થાઓ.

*

પાઠ ૯ મો

બાર પ્રકારનાં વ્રતનું સ્વરૂપ

(૧) હિંસાનું સ્વરૂપ

૧ આત્મપરિણામહિંસનહેતુત્વાત્સર્વમેવ હિંસૈત્ત્ ।

અનૃતવચનાદિકેવલમુદાહતં શિષ્યબોધાય ॥ ૪૨ ॥

અર્થ :—આત્માના શુદ્ધોપયોગરૂપ પરિણામોનો ઘાતવાવાળો ભાવ તે સંપૂર્ણ હિંસા છે, અસત્ય વચનાદિક ભેદો માત્ર શિષ્યોને સમજાવવા માટે ઉદાહરણરૂપ કહેલ છે.

યત્ખલુ કષાયયોગાત્રાણાનાં દ્રવ્યભાવરૂપાણામ્ ।

વ્યપરોપણસ્ય કરણં સુનિશ્ચિતા ભવતિ સા હિંસા ॥ ૪૩ ॥

અર્થ :—ખરી રીતે કષાય સહિત યોગોથી જે દ્રવ્ય અને

★ પં. નંદલાલજીકૃત શ્રાવક પ્રતિક્રમણ, પા. ૯૯

૧. સમ્યગ્દષ્ટિ શ્રાવકને આવાં શુભભાવરૂપ વ્રત હોય છે, મિથ્યાદષ્ટિને હોતાં નથી, કેમ કે તેનાં વ્રતને બાળવ્રત કહ્યાં છે, તેથી તેને સાચાં વ્રત હોતાં નથી.

૨. પુરુષાર્થસિદ્ધિ-ઉપાયમાંથી.

ભાવરૂપ બે પ્રકારના પ્રાણોનો ઘાત કરવો તે પ્રસિદ્ધ રીતે નક્કી થયેલી હિંસા છે.

અપ્રાદુર્ભાવઃ ધલુ રાગાદીનાં ધવત્યહિંસેતિ ।
તેષામેવોત્પત્તિર્હિંસેતિ ઝિનાગમસ્ય સંક્ષેપઃ ॥ ૪૪ ॥

અર્થ :—ખરેખર રાગાદિ ભાવોનું પ્રગટ ન થવું તે અહિંસા છે અને તે રાગાદિ ભાવોની ઉત્પત્તિ થવી તે હિંસા છે એવું જૈનશાસ્ત્રનું ટૂંકું રહસ્ય છે.

(૨) અસત્યનું સ્વરૂપ

યદિદં પ્રમાદયોગાદસદ્ધિધાનં વિધીયતે કિમપિ ।
તદનૃતમપિ વિજ્ઞેયં તદ્ભેદાઃ સન્તિ ચત્વારઃ ॥ ૬૧ ॥

અર્થ :—પ્રમાદ—કપાયમાં જોડાવાથી જે કંઈ પણ અસત્ કથન કરવામાં આવે તે ખરી રીતે જૂઠું જાણવું જોઈએ.

(૩) યોરીનું સ્વરૂપ

અવિતીર્ણસ્ય ગ્રહણં પરિગ્રહસ્ય પ્રમત્તયોગાઘત્ ।
તત્પ્રત્યેયં સ્તેયં સૈવ ચ હિંસા વધસ્ય હેતુત્વાત્ ॥ ૧૦૨ ॥

અર્થ :—જે પ્રમાદ—કપાયમાં જોડાવાથી દીધા વિના સોનું, વસ્ત્ર વગેરે પરિગ્રહને ગ્રહવો તેને યોરી જાણવી, અને તે વધનું કારણ હોવાથી હિંસા છે.

(૪) અબ્રહ્મચર્યનું સ્વરૂપ

યદ્દેદરાગયોગાન્મૈથુનમધીયતે તદબ્રહ્મ ।
અવતરતિ તત્ર હિંસા વધસ્ય સર્વત્ર સદ્ભાવાત્ ॥ ૧૦૭ ॥

અર્થ :—પુરુષવેદ, સ્ત્રીવેદ કે નપુંસકવેદરૂપ રાગમાં જોડાવાથી જેને મૈથુન કહેવામાં આવે છે તે અબ્રહ્મચર્ય છે, અને તેમાં સર્વત્ર પ્રાણીનો વધ હોવાથી હિંસા થાય છે.

(૫) પરિગ્રહનું સ્વરૂપ

યા મૂર્છા નામેયં વિજ્ઞાતવ્યઃ પરિગ્રહો હ્યેષઃ ।

મોહોદયાદુદીર્ણો મૂર્છા તુ મમત્વપરિણામઃ ॥ ૧૧૧ ॥

અર્થ :—જે મૂર્છા છે તેને જ પરિગ્રહ જાણવો; અને મોહનીય કર્મના ઉદયમાં જોડાવાથી ઉત્પન્ન થતા મમત્વરૂપ પરિણામ તે મૂર્છા છે.

ઉપરનાં જે પાંચ અવ્રત છે તેમનો ત્યાગ તે વ્રત છે. શ્રાવકોને એકદેશ ત્યાગ હોય છે અને તે અશુવ્રત છે. તેની પ્રતિજ્ઞા શ્રાવકે કરવી.

(૬) દિગ્વ્રતનું સ્વરૂપ

પ્રવિધાય સુપ્રસિદ્ધૈર્મર્યાદાં સર્વતોષ્યભિજ્ઞાનૈઃ ।

પ્રાચ્યાદિભ્યોઃ દિગ્ભ્યઃ કર્તવ્યા વિરતિરવિચલિતા ॥ ૧૩૭ ॥

અર્થ :—સમસ્ત દિશાઓમાં સુપ્રસિદ્ધ ગામ, નદી, પર્વતાદિ જુદાં જુદાં સ્થાનો સુધીની મર્યાદા કરીને પૂર્વ વગેરે દિશાઓમાં મર્યાદા બહાર ગમન નહિ કરવાની પ્રતિજ્ઞા કરવી.

(૭) દેશાવગાશિક (દેશ) વ્રતનું સ્વરૂપ

તત્રાપિ ચ પરિમાણં ગ્રામાપણભવનપાટકાદીનામ્ ।

પ્રવિધાય નિયતકાલં કરણીયં વિરમણં દેશાત્ ॥ ૧૩૬ ॥

અર્થ :—દિગ્વ્રતમાં બાંધેલી મર્યાદામાંથી પણ ગામ, બજાર, જાણીતું મકાન, શેરી વગેરેનું પરિમાણ કરીને મર્યાદાવાળા ક્ષેત્રની બહાર જવાનો મુકરર કરેલ સમય સુધી ત્યાગ કરવો જોઈએ.

(૮) અનર્થદંડ (ત્યાગ) વ્રતનું સ્વરૂપ

પાપર્હિજયપરાજયસદ્ગુરુપરદારગમનચૌર્યાદ્યાઃ ।

ન કદાચનાપિ ચિન્ત્યાઃ પાપફલં કેવલં યસ્માત્ ॥ ૧૪૧ ॥

અર્થ :—શિકાર, જય, પરાજય, યુદ્ધ, પરસ્ત્રીગમન, ચોરી આદિકનું કોઈ પણ વખતે ચિંતવન નહિ કરવું, કેમ કે તે માઠાં ધ્યાનોનું ફળ કેવળ પાપ જ છે.

(૯) સામાયિક્વતનું સ્વરૂપ

રાગદ્વેષત્યાગાન્નિખિલદ્રવ્યેષુ સામ્યમવલમ્બ્ય ।

તત્ત્વોપલબ્ધિમૂલં बहुशः सामायिकं कार्यम् ॥ ૧૪૮ ॥

અર્થ :—સમસ્ત પદાર્થો પ્રત્યે રાગ—દ્વેષનો ત્યાગ કરીને સમભાવને અંગીકાર કરી આત્મતત્ત્વની સ્થિરતાનું મૂળ કારણ એવું સામાયિક વારંવાર કરવું.

(૧૦) પૌષધવ્રતનું સ્વરૂપ

मुक्तसमस्तारम्भः प्रोषधदिनपूर्ववासरस्यार्द्धे ।

उपवासं गृहीयान्ममत्वमपहाय देहादौ ॥ ૧૫૨ ॥

श्रित्वा विविक्तवसतिं समस्तसावद्ययोगमपनीय ।

सर्वेन्द्रियार्थविरतः कायमनोवचनगुप्तिभिस्तिष्ठेत् ॥ ૧૫૩ ॥

અર્થ :—સમસ્ત આરંભથી મુક્ત થઈ શરીરાદિકમાં આત્મબુદ્ધિને ત્યાગીને પૌષધના દિવસના આગલા દિવસના બપોરથી ઉપવાસ કરવો અને પૌષધનો દિવસ એકાન્ત સ્થાનમાં રહી સંપૂર્ણ સાવધયોગને છોડી, સર્વે ઈન્દ્રિયોના વિષયોથી વિરક્ત થઈ, ત્રણ ગુપ્તિમાં સ્થિર થઈ ધર્મધ્યાનમાં વ્યતીત કરવો.

(૧૧) ભોગ—ઉપભોગપરિમાણવ્રતનું સ્વરૂપ

भोगोपभोगमूला विरताविरतस्य नान्यतो हिंसा ।

अधिगम्य वस्तुतत्त्वं स्वशक्तिमपि तावपि त्याज्यौ ॥ ૧૬૧ ॥

અર્થ :—શ્રાવકને ભોગ—ઉપભોગના નિમિત્તથી હિંસા થાય છે, માટે વસ્તુના સ્વરૂપને જાણીને પોતાની શક્તિ અનુસાર ભોગ—ઉપભોગને છોડવા જોઈએ.

(૧૨) અતિથિસંવિભાગવ્રતનું સ્વરૂપ

વિધિના દાતૃગુણવતા દ્રવ્યવિશેષસ્ય જાતરૂપાય ।

સ્વપરાનુગ્રહેતોઃ કર્તવ્યોઽવશ્યમતિથયે ભાગઃ ॥ ૧૬૭ ॥

અર્થ :-દાતાના ગુણ ધરાવનાર ગૃહસ્થે નિર્ગ્રંથ અતિથિને (નિર્ગ્રંથ મુનિને) પોતાના અને પરના ઉપકારના હેતુથી દેવા લાયક વસ્તુ વિધિપૂર્વક દેવી એ અવશ્ય કર્તવ્ય છે.

*

પાઠ ૧૦ મો

સંલેખનાનું સ્વરૂપ

^૧મરણાન્તેઽવશ્યમહં વિધિના સલ્લેખનાં કરિષ્યામિ ।

इति भावनापरिणतोऽनागतमपि पालयेदिदं शीलम् ॥ ૧૭૬ ॥

મરણેઽવશ્યં ભાવિનિ કષાયસંલ્લેખનાતનૂકરણમાત્રે ।

रागादिमन्तरेण व्याप्रियमाणस्य नात्मघातोऽस्ति ॥ ૧૭૭ ॥

અર્થ :-મરણકાળે હું અવશ્ય વિધિપૂર્વક સમાધિમરણ કરીશ એવા પ્રકારની ભાવનારૂપ પરિણતિ કરીને મરણકાળ પ્રાપ્ત થયા પહેલાં જ એ સંલેખના વ્રત પ્રાપ્ત કરવું જોઈએ.

મરણ તો અવશ્ય થવાનું જ હોવાથી કષાયને સમ્યક્ પ્રકારે પાતળા પાડવાના વ્યાપારમાં પ્રવર્તમાન પુરુષને રાગાદિ ભાવોના અસદ્ભાવને લીધે આત્મઘાત નથી.

*

પાઠ ૧૧ મો

[મિથ્યાત્વનું સ્વરૂપ]

^૨પ્રશ્ન :-મિથ્યાત્વ કોને કહે છે?

૧. પુરુષાર્થસિદ્ધિ--ઉપાયમાંથી

૨. શ્રી જૈનસિદ્ધાંતપ્રવેશિકાના આધારે

ઉત્તર :—મિથ્યાત્વપ્રકૃતિના ઉદયમાં જોડાવાથી કુદેવમાં દેવબુદ્ધિ, કુગુરુમાં ગુરુબુદ્ધિ, કુશાસ્ત્રમાં શાસ્ત્રબુદ્ધિ, અતત્ત્વમાં તત્ત્વબુદ્ધિ, અધર્મ (કુધર્મ)માં ધર્મબુદ્ધિ ઇત્યાદિ વિપરીતાભિનિવેશ(—અભિપ્રાય)રૂપ જીવના પરિણામને મિથ્યાત્વ કહે છે.

મિથ્યાત્વના પાંચ ભેદ છે—(૧) એકાંતિક મિથ્યાત્વ, (૨) વિપરીત મિથ્યાત્વ, (૩) સાંશયિક મિથ્યાત્વ, (૪) અજ્ઞાનિક મિથ્યાત્વ અને (૫) વૈનયિક મિથ્યાત્વ.

એ પાંચ ભેદોનું સ્વરૂપ—

(૧) પદાર્થનું સ્વરૂપ અનેક ધર્મોવાળું હોવા છતાં તેને સર્વથા એક જ ધર્મવાળો માનવો તે એકાન્તિક મિથ્યાત્વ છે, જેમ કે— આત્માને સર્વથા ક્ષણિક અથવા સર્વથા નિત્ય માનવો તે.

(૨) દ્રવ્યનું સ્વરૂપ જે પ્રકારે છે તેથી ઊંઘી માન્યતારૂપ ઊંઘી રુચિને વિપરીત મિથ્યાત્વ કહે છે, જેમ કે—શરીરને આત્મા માને, સગ્રંથને નિર્ગ્રંથ માને, કેવળીના સ્વરૂપને વિપરીતપણે માને.

(૩) આત્મા પોતાના કાર્યનો કર્તા થતો હશે કે પરવસ્તુના કાર્યનો કર્તા થતો હશે? એ વગેરે પ્રકારે સંશય રહેવો તેને સાંશયિક મિથ્યાત્વ કહે છે.

(૪) જ્યાં હિતાહિત વિવેકનો કાંઈ પણ સદ્ભાવ ન હોય તેને અજ્ઞાનિક મિથ્યાત્વ કહે છે, જેમ કે—પશુવધને અથવા પાપને ધર્મ સમજવો.

(૫) સમસ્ત દેવ અને સમસ્ત મતોમાં સમદર્શીપણું (સરખાપણું) માનવું તેને વૈનયિક મિથ્યાત્વ કહે છે.

ઉપર પ્રમાણે મિથ્યાત્વનું સ્વરૂપ જાણીને સર્વ જીવોએ મિથ્યાત્વ છોડવું જોઈએ.

પાઠ ૧૨ મો

[ચાર મંગલ]

ચત્તારિ મંગલં—અરિહંતા મંગલં, સિદ્ધા મંગલં, સાહૂ મંગલં, કેવલિપણ્ણત્તો ધમ્મો મંગલં.

ચત્તારિ લોગુત્તમા—અરિહંતા લોગુત્તમા, સિદ્ધા લોગુત્તમા, સાહૂ લોગુત્તમા, કેવલિપણ્ણત્તો ધમ્મો લોગુત્તમો.

ચત્તારિ સરણં પવ્વજજામિ—અરિહંતે સરણં પવ્વજજામિ, સિદ્ધે સરણં પવ્વજજામિ, સાહૂ સરણં પવ્વજજામિ, કેવલિપણ્ણત્તં ધમ્મં સરણં પવ્વજજામિ.

અર્થ :—મંગલભૂત પદાર્થો ચાર જ છે—અરિહંતો, સિદ્ધ-ભગવંતો, સાધુઓ અને કેવલિકથિત ધર્મ.

લોકમાં ઉત્તમ પણ ચાર જ છે—અરિહંત દેવો, સિદ્ધ ભગવાનો, સાધુઓ અને કેવલિપ્રરૂપિત ધર્મ; તેથી જ હું એ ચાર—અરિહંત પ્રભુઓ, સિદ્ધ પરમાત્માઓ, સાધુઓ અને કેવલિપ્રરૂપિત ધર્મનું શરણ અંગીકાર કરું છું.

*

પાઠ ૧૩ મો

ક્ષમાપના *(ખામાણા)

હે ભગવાન! હું બહુ ભૂલી ગયો,
મેં તમારાં અમૂલ્ય વચનને
લક્ષમાં લીધાં નહીં.
તમારાં કહેલાં અનુપમ તત્ત્વનો
મેં વિચાર કર્યો નહીં.
તમારાં પ્રણીત કરેલાં
ઉત્તમ શીલને સેવ્યું નહીં.

★ શ્રીમદ્ રાજચંદ્રકૃત મોક્ષમાળામાંથી

તમારાં કહેલાં દયા, શાંતિ,

ક્ષમા અને પવિત્રતા

મેં ઓળખ્યાં નહીં.

હે ભગવન્! હું ભૂલ્યો,

આથડ્યો, રઝળ્યો

અને અનંત સંસારની

વિટમ્બનામાં પડ્યો છું.

હું પાપી છું. હું બહુ મદોન્મત્ત

અને કર્મરજથી કરીને મલિન છું.

હે પરમાત્મા! તમારાં કહેલાં તત્ત્વ વિના

મારો મોક્ષ નથી.

હું નિરંતર પ્રપંચમાં પડ્યો છું.

અજ્ઞાનથી અંધ થયો છું,

મારામાં વિવેકશક્તિ નથી

અને હું મૂઢ છું, નિરાશ્રિત છું, અનાથ છું.

નિરાગી પરમાત્મા! હવે હું તમારું,

તમારા ધર્મનું અને તમારા મુનિનું શરણ ગ્રહું છું.

મારા અપરાધ ક્ષય થઈ

હું તે સર્વ પાપથી મુક્ત થઉં,

એ મારી અભિલાષા છે.

આગળ કરેલાં પાપોનો હું હવે

પશ્ચાત્તાપ કરું છું.

જેમ જેમ હું સૂક્ષ્મ વિચારથી ઊંડો ઊતરું છું

તેમ તેમ તમારા તત્ત્વના ચમત્કારો

મારા સ્વરૂપનો પ્રકાશ કરે છે.

તમે નિરાગી, નિર્વિકારી, સચ્ચિદાનંદસ્વરૂપ,

સહજાનંદી, અનંતજ્ઞાની,

અનંતદર્શી અને ત્રૈલોક્યપ્રકાશક છો.

હું માત્ર મારા હિતને અર્થે
તમારી સાક્ષીએ ક્ષમા ચાહું છું,
એક પણ પણ તમારાં કહેલાં
તત્ત્વની શંકા ન થાય,
તમારા કહેલા રસ્તામાં અહોરાત્ર હું રહું,
એ જ મારી આકાંક્ષા અને વૃત્તિ થાઓ!
હે સર્વજ્ઞ ભગવાન! તમને હું વિશેષ શું કહું?
તમારાથી કંઈ અજાણ્યું નથી.
માત્ર પશ્ચાત્તાપથી હું કર્મજન્ય
પાપની ક્ષમા ઇચ્છું છું.

ૐ શાન્તિ: શાન્તિ: શાન્તિ:

*

પાઠ ૧૪ મો

ક્ષમાપના *ચાલુ.

શ્રી સીમંધરસ્વામી, શ્રી યુગમંધરસ્વામી, શ્રી બાહુસ્વામી, શ્રી સુબાહુ-
સ્વામી, શ્રી સંજાતકસ્વામી, શ્રી સ્વયંપ્રભસ્વામી, શ્રી વૃષભાનનસ્વામી, શ્રી
અનંતવીર્યસ્વામી, શ્રી સૂરપ્રભસ્વામી, શ્રી વિશાલકીર્તિસ્વામી, શ્રી વજ્રધર-
સ્વામી, શ્રી ચંદ્રાનનસ્વામી, શ્રી ચંદ્રબાહુસ્વામી, શ્રી ભુજંગમસ્વામી, શ્રી
ઈશ્વરસ્વામી, શ્રી નેમપ્રભસ્વામી, શ્રી વીરસેનસ્વામી, શ્રી મહાભદ્રસ્વામી,
શ્રી દેવયશસ્વામી અને શ્રી અજિતવીર્યસ્વામી—એ નામના ધારક, પાંચ મેરુ
સંબંધી વિદેહક્ષેત્રમાં વીસ તીર્થંકર હાલ બિરાજમાન છે તેમને મારા નમસ્કાર
હો.

તેમના પ્રત્યે તથા શ્રી અરિહંત, શ્રી સિદ્ધભગવાન, શ્રી આચાર્ય
મહારાજ, શ્રી ઉપાધ્યાયમહારાજ તથા શ્રી નિર્ગ્રંથ મુનિરાજ ને અર્જિકા
પ્રત્યે તથા શ્રાવક—શ્રાવિકા પ્રત્યે, કોઈ પણ જાતના અવિનય, અશાતના,
અભક્તિ, અપરાધ કર્યા હોય તો તે ખમાવું છું.

★ શ્રી મોક્ષમર્ગપ્રકાશક વગેરેના આધારે

ચોરાસી લાખ જીવયોનિમાંહે મારા જીવે જે કોઈ જીવ હણ્યો હોય, હણાવ્યો હોય, હણતાં પ્રત્યે અનુમોદ્યું હોય તો તે સર્વે મારું દુષ્કૃત્ય મિથ્યા થાઓ.

*

પાઠ ૧૫ મો લોગસ્સસૂત્ર

[ચોવીશ તીર્થંકરની સ્તુતિ કાયોત્સર્ગરૂપે કહેવામાં આવે છે.]

(નમસ્કાર મંત્ર બોલવો)

(અનુષ્ટુપ છંદ)

લોગસ્સ ઉજ્જોઅગરે, ધમ્મતિત્થયરે જિણે;
અરિહંતે કિત્તઈસ્સં, ચઉવીસં પિ કેવલી. ૧.

(આર્યા છંદ)

ઉસભમજિઅં ચ વંદે, સંભવમભિણંદણં ચ સુમઈ ચ;
પઉમપ્પહં સુપાસં, જિણં ચ ચંદપ્પહં વંદે. ૨.

સુવિહિં ચ પુફ્ફદંતં, સીઅલસિજ્જંસવાસુપુજ્જં ચ;
વિમલમણંતં ચ જિણં, ધમ્મં સંતિ ચ વંદામિ. ૩.

કુંથું અરં ચ મલ્લિ, વંદે મુણિસુવ્વયં નમિજિણં ચ;
વંદામિ રિટ્ટનેમિં, પાસં તહ વદ્ધમાણં ચ. ૪.

એવં મએ અભિથુઆ, વિહુયરયમલા પહીણજરમરણા;
ચઉવીસં પિ જિણવરા, તિત્થયરા મે પસીયંતુ. ૫.

કિત્તિયવંદિયમહિયા, જે એ લોગસ્સ ઉત્તમા સિદ્ધા;
આરુગ્ગબોહિલાભં, સમાહિવરમુત્તમં દિંતુ. ૬.

ચંદેસુ નિમ્મલયરા, આઈચ્ચેસુ અહિયં પયાસયરા;
સાગરવરગંભીરા, સિદ્ધા સિદ્ધિં મમ દિસંતુ. ૭.

અર્થ :- (તીર્થંકરોના સ્તવનની પ્રતિજ્ઞા:—) સ્વર્ગ, મૃત્યુ અને

પાતાલ—ત્રણે જગતમાં ધર્મના પ્રકાશકો, ધર્મતીર્થના સ્થાપકો અને રાગ-દ્વેષ આદિ અંતરંગ શત્રુઓ પર વિજેતાઓ એવા ચોવીશ કેવલજ્ઞાની તીર્થકરો અને અન્ય તીર્થકરોનું હું સ્તવન કરીશ—સ્તુતિ કરીશ.

(સ્તવન :-) શ્રી વૃષભનાથ, શ્રી અજિતનાથ, શ્રી સંભવનાથ, શ્રી અભિનંદન, શ્રી સુમતિનાથ, શ્રી પદ્મપ્રભ, શ્રી સુપાર્શ્વનાથ, શ્રી ચંદ્રપ્રભ, શ્રી પુષ્પદંત અથવા શ્રી સુવિધિનાથ, શ્રી શીતલનાથ, શ્રી શ્રેયાંસનાથ, શ્રી વાસુપૂજ્ય, શ્રી વિમલનાથ, શ્રી અનંતનાથ, શ્રી ધર્મનાથ, શ્રી શાન્તિનાથ, શ્રી કુંથુનાથ, શ્રી અરનાથ, શ્રી મલિલનાથ, શ્રી મુનિસુવ્રત, શ્રી નમિનાથ, શ્રી અરિષ્ટનેમિ, શ્રી પાર્શ્વનાથ, શ્રી વર્દ્ધમાનસ્વામી—આ ચોવીસ જિનેશ્વરોની હું સ્તુતિ કરું છું.

(ભગવાનને પ્રાર્થના :-) જેઓની હું સ્તુતિ કરું છું, જેઓ ૧૨જમલ રહિત છે, જેઓ જરા-મરણ બન્નેથી મુક્ત છે અને જેઓ તીર્થના પ્રવર્તક છે તે ચોવીશ જિનેશ્વરો અને સામાન્ય કેવલજ્ઞાનીઓ પણ મારા ઉપર પ્રસન્ન થાઓ.

જેઓનું કીર્તન, વંદન અને પૂજન નરેન્દ્રો અને દેવેન્દ્રોએ પણ કર્યું છે, જેઓ સંપૂર્ણ લોકમાં ઉત્તમ છે અને જેઓએ સિદ્ધિ પ્રાપ્ત કરી છે તે ભગવાનો મને ભાવઆરોગ્ય (રાગ-દ્વેષ રહિત દશા) માટે ૨બોધિ અને ૩સમાધિના ઉત્તમ વર આપો.

જેઓ સર્વ ચંદ્રોથી વિશેષ નિર્મળ છે, સર્વ સૂર્યોથી અધિક પ્રકાશમાન છે અને સ્વયંભૂરમણ નામક મહાસમુદ્રથી વધારે ગંભીર છે તે સિદ્ધભગવંતો મને સિદ્ધિ આપો.

(નમસ્કાર મંત્ર બોલી કાયોત્સર્ગ પારવો)

૧. ૨જ = દ્રવ્યકર્મ, મલ = ભાવકર્મ.

૨. બોધિ = નહિ પ્રાપ્ત થયેલ એવાં સમ્યગ્દર્શન--જ્ઞાન--ચારિત્રની પ્રાપ્તિને લાભ.

૩. સમાધિ = પ્રાપ્ત થયેલ સમ્યગ્દર્શનાદિનું નિર્વિઘ્નતાપૂર્વક વહન.

પાઠ ૧૬ મો

પ્રત્યાખ્યાન

દિવસચરિમં પરચક્રખામિ†

(સૂરે ઉગ્ગએ નમોક્કારસહિઅં પરચક્રખામિ—જો નોકારસી કરવી હોય તો.)

ચઉવ્વિહં પિ આહારં—અસણં, પાણં, ખાઈમં, સાઈમં, અન્નત્થણાભોગેણં, સહસ્સાગારેણં, મહત્તરાગારેણં, સવ્વસમાહિ-વિત્તિયાગારેણં વોસિરામિ.*

અર્થ :—ધાર્યા પ્રમાણે નમસ્કાર મંત્ર ભણું ત્યાં સુધી હું ચાર પ્રકારના આહાર—ભોજન, પાન, ^૧ખાદિમ અને ^૨સ્વાદિમનો ત્યાગ કરું છું; આ આહારોનો ત્યાગ ચાર ^૩આગારો રાખી કરવામાં આવે છે. તે આ પ્રમાણે : ^૪અનાભોગ, ^૫સહસ્રાકાર, ^૬મહત્તરાકાર, ^૭સર્વસમાધિપ્રત્યાકાર.

*

પાઠ ૧૭ મો

નમોત્યુણં

[સ્તુતિમંગલ અથવા નમસ્કારકીર્તન]

નમોત્યુણં અરિહંતાણં, ભગવંતાણં, આઈગરાણં, તિત્થયરાણં, સયંસંબુદ્ધાણં, પુરિસુત્તમાણં, પુરિસસીહાણં, પુરિસવરપુંડરિયાણં, પુરિસ—વર—ગંધ—હત્થીણં; લોગુત્તમાણં, લોગનાહાણં, લોગ—હિઆણં,

+ બીજાને પચખાણ કરાવતી વખતે ‘વોસિરાઈ’ શબ્દ બોલવો.

★ બીજાને પચખાણ કરાવતી વખતે ‘પચચક્રખાઈ’ શબ્દ કહેવો.

૧. મેવો, ફળ. ૨. મુખવાસ. ૩. છૂટ ઠ. બિલકુલ યાદ ન રહેવું તે. ૫. અકસ્માત. ૬. વિશેષ નિર્જરાદિ ખાસ કારણમાં ગુરુની આજ્ઞા મેળવી નિશ્ચિત સમય પહેલાં પચખાણ પારવું તે. ૭. સર્વ પ્રકારની સમાધિ ન રહેવી તે.

લોગ-પઈવાણં, લોગ-પજજોઅગરાણં, અભય-દયાણં, ચક્ષુ-
 દયાણં, મગ્ગ-દયાણં, સરણ-દયાણં, જીવ-દયાણં, બોહિદયાણં,
 ધમ્મ-દયાણં, ધમ્મ-દેસિયાણં, ધમ્મ-નાયગાણં, ધમ્મ-સારહીણં,
 ધમ્મ-વરયાઉરંત-ચક્કવટીણં, દીવોતાણં, સરણગઈપઈકા,
 અપડિહયવર-નાણદંસણધરાણં, વિઅદ્દ છઉમાણં, જિણાણં, જાવયાણં,
 તિન્નાણં, તારયાણં, બુદ્ધાણં, બોહયાણં, મુત્તાણં, મોઅગાણં,
 સવ્વન્નૂણં, સવ્વદરિસીણં, સિવમલયમરુયમણંતમકુખયમવ્વાબાહમ-
 પુણરાવિત્તિ સિદ્ધિગઈ નામધેયં, ઠાણં સંપત્તાણં, નમો જિણાણં,
 જિઅભયાણં.

અર્થ :-અરિહંત ભગવંતોને મારા નમસ્કાર હો, જે અરિહંત
 ભગવાન અર્થાત્ જ્ઞાનવાન છે, દ્વાદશાંગી ધર્મની આદિ કરનારા છે,
 તીર્થની સ્થાપના કરનારા છે, અન્યના ઉપદેશ વિના સ્વયમેવ
 બોધપ્રાપ્ત થયેલા છે; સર્વ પુરુષોમાં ઉત્તમ છે, પુરુષોમાં સિંહસમાન
 નીડર છે, પુરુષોમાં પુંડરીક કમળ સમાન અલિપ્ત છે, પુરુષોમાં
 પ્રધાન ગંધહસ્તિ સમાન શક્તિશાળી છે. લોકમાં ઉત્તમ છે, લોકના
 નાથ છે, લોકના હિતકારક છે, લોકમાં દીવા સમાન પ્રકાશ
 કરનારા છે, લોકમાં અજ્ઞાન અંધકારનો નાશ કરનારા છે;
 દુઃખીઓને અભયદાન દેનારા છે, અજ્ઞાનથી અંધ લોકોને જ્ઞાનરૂપ
 નેત્ર દેનારા છે, માર્ગભ્રષ્ટને (માર્ગ ભૂલેલાને) માર્ગ દેખાડનારા છે,
 શરણાગતને શરણ દેનારા છે, સંયમરૂપ જીવિતના દાતા છે,
 સમ્યક્ત્વનું પ્રદાન કરનારા છે, ધર્મહીનને ધર્મદાન કરનારા છે,
 જિજ્ઞાસુઓને ધર્મનો ઉપદેશ કરનારા છે, ધર્મના નાયક છે, ધર્મના
 સારથિ-સંચાલક છે, ધર્મમાં શ્રેષ્ઠ છે તથા ચક્કવર્તી સમાન ચતુરન્ત
 છે અર્થાત્ જેમ ચાર દિશાઓના વિજય કરવાના કારણે ચક્કવર્તી
 ચતુરન્ત કહેવાય છે, તેમ અરિહંત પણ ચાર ગતિઓનો અંત
 કરવાને કારણે ચતુરન્ત કહેવાય છે. ભવસમુદ્રમાં ડૂબતા જીવોને
 બેટસમાન આધારરૂપ છે, કર્મશત્રુથી બચાવનાર છે, સન્માર્ગ

બતાવનાર હોવાથી શરણરૂપ છે, દુઃખી સંસારી જીવોને આશ્રયદાતા હોવાથી આધારરૂપ છે, સંસારરૂપ ખાડામાં પડતા જીવોને ટેકારૂપ છે, સર્વ પદાર્થોના સ્વરૂપને પ્રકાશિત કરનારા શ્રેષ્ઠ જ્ઞાન—દર્શન અર્થાત્ કેવલજ્ઞાન—કેવલદર્શનને ધારણ કરનારા છે, ચાર ઘાતી કર્મરૂપ આવરણથી મુક્ત છે, સ્વયં રાગ—દ્વેષને જીતનારા છે અને અન્યોને પણ રાગ—દ્વેષ જિતાડનારા છે, સ્વયં ભવસમુદ્રના પારને પહોંચેલા છે અને અન્યોને પણ પાર પહોંચાડનારા છે; સ્વયં જ્ઞાન પ્રાપ્ત થયેલ છે અને અન્યોને પણ પ્રાપ્ત કરાવનારા છે; સ્વયં મુક્ત છે અને અન્યોને પણ મુક્તિ પ્રાપ્ત કરાવનારા છે; સર્વજ્ઞ છે, સર્વદર્શી છે, તેથી ઉપદ્રવરહિત, અચલ, રોગરહિત, અનંત, અક્ષય, આકુળતા—વ્યાકુળતા રહિત અને પુનરાગમન રહિત એવા મોક્ષસ્થાનને પામેલા છે.

સર્વ પ્રકારના ભયોને જીતનારા જિનેશ્વરોને નમસ્કાર હો.

ઈતિ પ્રથમ પ્રતિક્રમણ

સ્વાધ્યાય એ પરમ તપ છે

બારસવિહમ્મિ ય તવે અભંતરવાહિરે કુસલદિદ્દે ।

ણ વિ અત્થિ ણ વિ ય હોહિદિ સજ્ઞાયસમં તવો કમ્મં ॥ ૬ ॥

(ભગવતી આરાધના—શિક્ષાધિકાર)

અર્થ :—પ્રવીણ પુરુષ જે શ્રી ગણધરદેવ તેમનાથી અવલોકન કરવામાં આવેલાં જે બાહ્ય—અભ્યંતર બાર પ્રકારનાં તપ છે તેમાં સ્વાધ્યાય સમાન બીજું તપ કદી થયું નથી, થશે નહિ અને થતું નથી.

